

VEROORDEELD.

Na een voorarrest van dertien maanden en een proces, dat vijf dagen duurde, zijn de kameraden Michel Raptis en Sal Santen door de Amsterdamse rechtbank tot vijftien maanden gevangenisstraf veroordeeld.

De politieke betekenis van deze veroordeling is uitermate groot. Het is goed om nog eens na te gaan welke doelen men nastreefde met de provocatie tegen de arrestatie en de veroordeling van Raptis en Santen.

DEZE DOELEN WAREN :

Het uitschakelen van Raptis en Santen in persoon om hierdoor de Vierde Internationale te treffen.
 Het verlammen van de hulp aan de Algerijnse revolutie door een gecoördineerde actie van de geheime politie in alle Westerse landen.
 Het indammen van de groeiende sympathie onder de arbeiders en intellectuelen met de strijd der koloniale volken.
 Een versterking van de positie van de geheime politie in de verschillende staatsapparaten van de West-Europese landen.
 Beknotting van de democratische rechten in de West-Europese landen, in het bijzonder die van de arbeidersbeweging.

Het bovenstaande geeft ook een antwoord op de vragen :

Waarom Raptis en Santen als criminele misdadigers werden beschouwd en behandeld ;
 Waarom men hen beschuldigde het plan te hebben gehad de Franse economie te ruïneren ;
 Waarom men hen beschuldigde financieel voordeel te hebben genoten van hun hulp aan de F.L.N.
 Waarom Hompe en Zwart door de B.V.D. zes maanden voor de arrestatie van Raptis en Santen werden ingezet om de provocatie uit te voeren ;
 Waarom het voorarrest dertien maanden moest duren ;
 Waarom Hompe straffeloos was en het proces tegen J. Zwart in de doofpot werd gestopt ;
 Waarom Nederland politieke documenten uitleverde aan Frankrijk in strijd met een internationale overeenkomst ;
 Waarom Nederland documenten uitleverde aan vele andere regeringen ;
 Waarom Interpol weigerde zich in te laten met deze zaak ;
 Waarom er strijd geleverd werd tussen de politieke politie en de justitie in Duitsland ;
 Waarom in Nederland de rivaliteit tussen de B.V.D. en de "normale" politie-instanties fel is opgelaaid ;
 Waarom de politie in Amsterdam vreedzaam demonstrerende jongeren uiteenslaat en arresteert.

Het proces zelf is een confrontatie geweest van de voor hun vrijheid strijdende onderdrukten in de wereld, verpersoonlijkt in Raptis en Santen en het onderdrukkingsapparaat van de wereldbourgeoisie, dat in zijn Nederlandse filiaal wel zijn meest serviele zetbaasjes heeft.

De samenstelling van de beide partijen, die aan het gevecht deelnamen, is beslissend geweest voor de afloop. Aan de ene kant zagen wij Raptis en Santen, arbeidersleiders, revolutionaire marxisten, onvoorwaardelijke verdedigers van de koloniale revolutie, ondersteund door vele duizenden arbeiders, politici van alle tendenzen uit de arbeidersbeweging, intellectuelen, kunstenaars, progressieve geestelijken, parlementsleden, vakbondsleiders, huisvrouwen, studenten uit alle delen van de wereld. Hiertegenover stonden spionnen en provocateurs, de geheime politie uit talrijke Europese landen met de B.V.D. voorop, de Amerikaanse F.B.I., rechercheurs en bewakers, officieren van justitie en rechters.

De aartsreactionnaire bourgeoisie in Duitsland, die een politie-apparaat en een rechterlijke macht heeft opgebouwd met eerbiedwaardige democraten uit de partij van Hitler, het semi-fascistische regiem van De Gaulle met een Deuxieme-bureau en zijn verlengstukken De Rode Hand en Het Geheime Leger, de Nederlandse bourgeoisie met zijn B.V.D. van Westerling-jongens, hebben een volledig echee geleden in het proces te Amsterdam.

Dit is in de eerste plaats te danken aan het feit, dat Raptis en Santen van de beklagdenbank in het Amsterdamse paleis van justitie een tribune hebben gemaakt, waarvan zij de onoverwinnelijke kracht van de emancipatiestrijd der volkeren hebben gedemonstreerd.

Raptis en Santen hebben aan de arbeidersklasse in de wereld getoond wat solidariteit met de koloniale revolutie wil zeggen.

Zij verdedigden niet in de eerste plaats zichzelf. Zij verdedigden het recht van het Algerijnse volk om vrij te zijn. Zij kozen partij voor de negers in Angola, Congo en Zuid-Afrika, voor de volken in Zuid-Amerika, Cuba en Azië.

De Europese bourgeoisie heeft met de provocatie tegen Raptis en Santen geen andere bedoeling gehad, dan zich te ontdoen van twee bewuste revolutionairen. De idee van de sociale revolutie, die de mensheid zal bevrijden van onderdrukking en uitbuiting, idee, die aan het handelen van Raptis en Santen ten grondslag ligt, is voor de bourgeoisie gevaarlijker dan alle atoombommen ter wereld. Het is deze idee, die wortel aan het schieten is op continenten met vele honderden millioenen mensen.

Raptis en Santen appelleerden aan het geweten van de Westerse arbeiders om niet langer werkloos toe te zien, doch een einde te maken aan de bureaucratistische overheersing van de arbeidersbeweging. Hoe rampzalig deze overheersing is, blijkt uit beperkte belangstelling, die er bestaat voor de grote dingen, die er in de wereld gebeuren. Het "overleg" over een paar centen meer loon heeft de strijd voor een betere maatschappij vervangen. "Klassenstrijd" is een erfelijk belast woord, dat niet gebruikt mag worden om niet herinnerd te worden aan de noodzaak om voor een socialistische maatschappij te strijden, zonder uitbuiting, woningnood, werkloosheid en altijd dreigende oorlog.

Aan de wijze, waarop Raptis en Santen zijn behandeld, kan men de haat afmeten, die de heersende klasse de arbeidersbeweging toedraagt. Het proces moet een waardevolle les zijn geweest voor hen, die verkondigen, dat het kapitalisme aan het verdwijnen is, of dat het imperialisme van karakter is veranderd.

Het proces was een jammerlijke demonstratie van onmacht van een ten onder gedoemde klasse. Pover was het, dat aan de Engelse parlementsleden Zilliacus, Swingler en Griffiths, alsmede aan de Nederlandse schrijver Fons Hermans, werd verhinderd te getuigen over de politieke motieven van onze kameraden.

Hulde dient gebracht te worden aan de drie verdedigers : Mr. Worst, Mr. Cammelbeeck en Mr. Smeets, die zich op voortreffelijke wijze van hun taak hebben gekweten.

Het proces heeft voor alles getoond wat de Vierde Internationale is. De gebeurtenissen in Amsterdam zijn een waardevolle bijdrage aan de tradities van onze beweging. Tradities van onvoorwaardelijke strijd tegen onderdrukking en uitbuiting voor het vestigen van een socialistische maatschappij in de gehele wereld. Voor hun bijdrage kan onze beweging en de arbeidersklasse in zijn geheel de kameraden Raptis en Santen niet dankbaar genoeg zijn.

LEVE DE KAMERADEN RAPTIIS EN SANTEN !

LEVE DE VIERDE INTERNATIONALE !

DANKBETUIGING.

Alleen, die ons behulpzaam zijn geweest bij de verdediging van de kameraden Michel Raptis en Sal Santen danken wij hartelijk voor hun solidariteit.

Het Centraal Comité
van de Nederlandse
Sectie van de Vierde
Internationale.

-.-.-.-.-.-

PROCES - BROCHURE.

In dit nummer publiceren wij een aantal verklaringen, die kameraad Raptis heeft afgelegd voor de rechtbank te Amsterdam. Binnenkort zal een brochure verschijnen over het proces, waarin o.a. zullen worden opgenomen: De verklaringen van kameraad Santen, de getuigenverklaringen, de pleidooien van de verdedigers enz.

Bestellingen kunnen reeds nu plaats vinden bij onze administratie: Leidsekade 54 III - Amsterdam-C-.

-.-.-.-.-.-

TELEGRAM VAN J.P. SARTRE EN SIMONE DE BEAUVOIR.

Tijdens het proces te Amsterdam hebben Jean Paul Sartre en Simone de Beauvoir een telegram van de volgende inhoud aan de rechtbank gezonden:

Wij spreken onze hoge achting uit en verklaren ons volledig solidair met Raptis en Santen, dringen met klem aan op vrijpraak van de beschuldigten.

-.-.-.-.-.-

"THE ARAB REVOLUTION".

De brochure van Michel Raptis (Pablo) over de Arabische revolutie in de Engelse taal is nog in beperkte mate voorradig.

Dit geschrift is tegen betaling van f.1.50 verkrijgbaar bij onze administratie.

-.-.-.-.-.-

"THE FOURTH INTERNATIONAL".

Brochure in het Engels over oorsprong en doelstellingen van de IVde Internationale van de hand van Michel Raptis (Pablo) is te bestellen bij onze administratie. Prijs f.0.75.

-.-.-.-.-.-

GESCHRIFTEN VAN LEON TROTSKY.

Een verzameling werken van Trotsky uit de jaren 1928-1940 zijn onlangs in de Franse taal uitgegeven.

Deel I telt 372 pag. prijs fr.1000
Deel II ,, 158 ,, ,, fr. 500
Deel III ,, 575 ,, ,, fr.1600.

Directe levering is mogelijk.

Eerste verklaring van Michel Raptis voor de rechtbank te Amsterdam.

Mijnheer de President, heren rechters,

Na bijna dertien maanden harde celstraf staan wij thans voor uw rechtbank.

Waarom deze lange, deze uitzonderlijke preventieve hechtenis ?

Ik stel deze vraag, omdat in werkelijkheid sinds oktober 1960 geen werkelijk nieuwe feiten aan mijn dossier zijn toegevoegd.

Men verwachtte, zoals men mij zeide, op documenten die uit Frankrijk en Duitsland moesten komen.

Men wachtte tot maart 1961 op hun aankomst en toen enkele tenslotte aankwamen hebben zij voor zover mij bekend is slechts weinig toegevoegd aan hetgeen mijn dossier reeds bevatte.

In werkelijkheid is onze zaak, waarvan sinds het begin de politieke achtergrond zeer duidelijk was, aanleiding geweest tot geheime besprekingen tussen Nederlandse, Franse en Duitse instanties. Men besprak, waarop hij politiek gebruikt kon worden tegen de F.L.N., de Algerijnse revolutie, S, Santen en mijzelf, leiders van de IVde Internationale.

Dit werd zeer duidelijk gezegd ook in de Nederlandse pers. Een goed geïnformeerd en serieus blad "Het Parool" schreef vòòr het proces in Osnabrück, dat men er in Duitsland uitvoerig over had gediscussieerd of de zaak door het Hof te Karlsruhe (die hem voor alles als politiek beschouwde) of door de rechtbank te Osnabrück als een gewone criminele zou moeten worden behandeld

Na overleg tussen de Duitse, Franse en Nederlandse diensten heeft men besloten, volgens hetzelfde blad, de zaak als voornamelijk crimineel te behandelen. Dit heeft niet verhinderd dat over het proces in Osnabrück gesproken en geschreven werd als ging het tegen een "politiek-financieel" complot, dat erop was geweest, "de Franse economie te ruïneren", soortgelijke op sensatie gerichte onzin en andere slecht bedoelde dwaasheden van dezelfde soort.

Het heeft niet verhinderd dat de Nederlandse politieke instanties die deel uitmaken van Interpol - welke geweigerd heeft zich met deze zaak in te laten gezien het politieke karakter- (zie "Algemeen Handelsblad" 18-4-61) alles vanaf het begin gedaan hebben om hem op te blazen en daardoor de groep personen die de bevrijdingsstrijd van het Algerijnse volk helpt zo hard mogelijk te treffen.

Deze ijver, deze vurigheid van de Nederlandse diensten-bij een taak als deze, die buitengewoon ondankbaar is - verbaast mij.

Waarom was het nodig, dat deze diensten aan de Franse politie adressen en documenten gaven, hetgeen tot bloedige represailles kon leiden van organisaties als "De Rode Hand", arrestatie, marteling en veroordeling tot langdurige gevangenisstraffen tot gevolg kon hebben van vrije en moedige mannen, die de vrijheidsstrijd helpen van een heldhaftig volk dat reeds meer dan 130 jaar onderdrukt en uitgebuit wordt ?

Waarom hebben deze zelfde diensten, mannen van goede wil, die de Algerijnse revolutie helpen in Frankrijk, Engeland, Denemarken, Griekenland, Cyprus, België en Holland willen verontrusten?

Ik haast mij overigens te verklaren, dat deze mannen evenals wij niets te maken hadden met de bijzondere zaak in Osnabrück.

Betreft het hier een misplaatste vertoning van Atlantische of Europese solidariteit tegen de voor hun bevrijding strijdende koloniale volken? Dit is een onderneming, die ik mij veroorloof te kwalificeren als volkomen in tegenstelling met de werkelijke belangen van de Europese volkeren inbegrepen het Nederlandse volk, broeders van alle volken ter wereld, waarvan de vrijheid en de belangen fundamenteel gelijk en ondeelbaar zijn.

De koloniale volken vormen op het ogenblik de voorhoede in de strijd met onberekenbare historische gevolgen.

Werkend aan hun algehele bevrijding van het imperialisme, slaan deze volken gehele historische etappen over, zij versnellen het geheel van de loop der geschiedenis, die voor onze ogen de wereld verandert en het uur van de overwinning van het socialisme in de wereld naderbij brengt.

Om deze strijd, die gevoerd wordt om meer dan alleen bevrijding, te steunen zou iedere Europese arbeider zijn aandeel in de inspanning moeten leveren. Deze strijd wordt op dit moment voornamelijk gevoerd door de onterfde massa's welke de grote meerderheid vormt van de mensheid.

Ik ben dus verplicht te protesteren tegen een handelwijze, die erop gericht is zoveel mogelijk schade toe te brengen aan degenen die de vrijheidsstrijd van het Algerijnse volk ondersteunen.

Want waaruit bestaat precies de daad van de Nederlandse instanties? Hij bestaat in de ontdekking, dank zij verraad, ik zeg duidelijk verraad van een groep mannen, die de bevrijdingsstrijd van het Algerijnse volk ondersteunen. Deze groep bestond uit personen met verschillende politieke opvattingen en van verschillende godsdienstige richtingen t.w. Katholieken, Protestanten, Israëlieten, Mohammedanen Liberalen, Socialisten, met het socialisme sympathiserenden en Trotskisten.

Met deze mannen blijft onze broederlijke solidariteit altijd volledig.

Men heeft mij verweten, dat ik op de hoogte zou zijn geweest van het uiteindelijke gebruik van hetgeen in Nederland werd gekocht. Wat dit aangaat verklaar ik, zonder in bijzonderheden te treden die ik tot geen enkele prijs zou kunnen geven, hetvolgende: Ik zie in principe geen enkel bezwaar - integendeel - dat de verzetsbeweging van een volk dat gedurende vele jaren practisch alleen voor zijn nationale onafhankelijkheid strijdt, de middelen verwerft zonder de hulp van geïnteresseerde buitenlandse machten te aanvaarden, welke deze machten ook zijn.

Ik citeer in dit verband een recente uitspraak van Generaal de Gaulle. Sprekende bij de overbrenging van de stoffelijke resten van Generaal Lyautey naar de Invalides heeft Generaal de Gaulle in een lofrede "over de kracht en de glorie van de wapens" hetvolgende gezegd: "Nooit werd de weg naar hervorming en vooruitgang voor de passieve volken gebaad dan door de inspanning, de moeite en het bloed van de soldaten".

Indien het ongelukkigerwijs waar is, dat de mensheid geregeerd wordt door het recht van de sterkste en dat de belangrijkste kwesties van ons tijdperk alleen door de wapens beslist kunnen worden, dan is het de kracht van de wapens van de volken die gisteren nog passief waren, maar thans door de onweerstaanbare gang van de geschiedenis gegrepen zijn, welke hun nationale en sociale bevrijding verzekert.

Ik heb geen absoluut privé leven. De appartementen die gedurende vele jaren achtereen door mijn vrouw en mij bewoond werden, stonden altijd open voor de leden van onze organisatie, voor onze vrienden en voor hen die politiek met ons sympathiseerden, alles bijeen een groot aantal personen.

Gedurende de oorlog en de nazi-bezetting van Europa, hebben bij ons natuurlijk vaak Joodse vluchtelingen en verzetsstrijders van vele nationaliteiten die door de nazi's vervolgt werden onderdak gevonden. Toen de Algerijnse revolutie in 1954 begon en de Algerijnse strijders in Frankrijk op hun beurt medogenloos vervolgt werden door de politie en de terroristen op last van de kolonialisten, hebben mijn vrouw en ik tot onze Algerijnse vrienden gezegd, dat wij het als een eer beschouwden ons huis geheel tot hun beschikking te mogen stellen. Hetzelfde is in Amsterdam geschiedt. Wij hopen hiermee door te kunnen gaan tot het einde van onze dagen en naar vermogen te helpen.

Vandaag onze Algerijnse broeders, morgen onze zwarte broeders uit Angola en Zuid-Afrika, onze Indiaanse broeders uit Zuid-Amerika, onze broeders overal vandaan, mensen die onderdrukt worden en voor de vrijheid en de menselijke waardigheid strijden.

Het is heel gewoon dat wij deze gewoonte hebben en het is geen speciale verdienste. Ik voel mij altijd eenvoudig een mens die de wijsheid volgt uit een vers van onze antieke dichter Menandros : Ik ben mens en niets menselijks is mij vreemd.

Maar ik heb geleerd in de lange jaren die ik heb doorgebracht in de rijen van de organisatie waarvan ik de eer heb lid te zijn, om te trachten egoïstische en op zelfbevoordeling gerichte tendenzen in ons wezen te beheersen en die dingen te doen die een politiek en een sociaal doel hebben doch niet eenvoudig die, welke gemakkelijk en mij persoonlijk het meest aangenaam waren.

Ik heb getracht volgens deze regel van sociale moraal met min of meer succes te handelen.

Ik heb tegen de ramp van het fascisme in Duitsland en in Europa van de dertiger jaren gestreden .Eveneens heb ik al strijdende de 2de wereldoorlog doorgemaakt.

Ik heb daaruit de conclusie getrokken, dat een zekere dosis moed, intelligentie en persoonlijke kritische geest bij iedereen aanwezig moet zijn, opdat de vrijheid kan bestaan, om de verschrikkingen van de oorlog te voorkomen en de maatschappij niet onder het juk van bureaucratische bevoorrechte minderheden geraakt. Noch het gevaar van fascisme, noch van oorlog, noch van dictatuur zijn in de huidige wereld afwezig.

Men zie slechts wat er in Frankrijk gebeurd, in Afrikaans Algerije, in Zuid-Amerika van Cuba tot Chili, in de verhouding West- Oost, in Laos en Berlijn.

Ik zal mij beperken tot enkele woorden over het Algerijnse drama, dat de achtergrond is van de zaak die u mijnheer de President, heren rechters hier berecht.

Ik vraag mij af of de beschaafde en christelijke vrouwen en mannen van West-Europa, die zich momenteel verhoudingsgewijs in niet ongunstige materiële omstandigheden bevinden ervan doordrongen zijn, wat er in de laatste zeven jaar in Algerije is gebeurd, wat er op dit moment in de hel van Angola geschiedt of het drama van b.v. de Congolese kinderen kennen die bij duizenden sterven van de honger.

Waren zij zich maar bewust, dat onze beschaving nog slechts een vernis is, dat men slechts behoeft te verwijderen om een ongelooflijke hoeveelheid wreedheid, geweld en onrecht tegenover onze onderdrukte en uitgebuite gekleurde broeders te ontwaren.

Heeft men zich in West-Europa werkelijk gerealiseerd wat de verschrikkingen van de koloniale oorlog in Algerije zijn. Kent men de slachtpartijen en martelingen van de afgelopen zeven jaar, Weet men dat er een miljoen doden aan Algerijnse zijde zijn, twee miljoen arme boeren uit hun dorpen verjaagd zijn, verplaatst "hergegroepeerd" in kampen 250.000 vluchtelingen in Maroko en Tunis, waarvan de meeste grijsaards

vrouwen en vooral oorlogswezon zijn, meer dan 30.000 Algerijnse strijders in Franse gevangenissen en concentratie-kampen?

Deze cijfers kan men in de officiële Franse pers vinden, in de ontelbare litteraire werken die tot nutoe over deze koloniale oorlog, de meest gruwelijke van deze eeuw, verschenen.

Kan men eenvoudig de ogen voor deze feiten sluiten en zijn rustig leventje leiden zonder zich met de "demon" van de politiek te bemoeien? Ik geloof het niet.

Ik ben ervan overtuigd, dat de politiek, dat wil zeggen, de wetenschap van het kennen van de organisatie en het beheer van de maatschappij, in het leven van ieder vrij en kritisch wezen een vooraanstaande plaats in moet nemen, om rampen te voorkomen en de mensheid zo vlug mogelijk te brengen op de weg van de afschaffing van de onderdrukking, de uitbuiting en naar de grootst mogelijke ontplooiing van het individu.

Mijnheer de President, heren rechters.

Ik heb de eer reeds 32 jaar, vanaf het begin van mijn bewuste leven deel uit te maken van de historische beweging welke door L.Trotsky werd geschapen en thans bekend is onder de naam van Vierde Internationale.

In de rijen van deze beweging heb ik de werkelijke zin van de strijd voor het socialisme en de socialistische maatschappij van morgen geleerd. De zin van deze strijd is momenteel verduisterd door de degeneratie en bureaucratische ontaarding, die de achterlijkheid van het Tsaristische Rusland en het voortduren van het internationale isolement van de October-revolutie op de arbeidersmacht in Rusland en elders in het tijdvak van Stalin hebben gedrukt. Maar wij zijn reeds onstuimig en onherroepelijk in de periode van de uitbreiding van de socialistische wereldrevolutie getreden die aan alle fundamentele ideën de overwinning zal hergeven op het gebied van de economie, de democratie, de socialistische cultuur die uitgewerkt en tientallen jaren tegen wind en tij verdedigd zijn door Trotsky en de Vierde Internationale.

Het is mijn diepe overtuiging, dat de periode van de atoomenergie, van de spoetniks, van het begin van de beheersing van de Kosmos, op het sociale vlak zal zijn het begin van een nieuwe beschaving.

De eerste die deze naam in de wrede duizendjarige historie van de mensheid waardig zal zijn en in de ideën en het program van de Vierde Internationale zijnheldere en bewuste pioniers zal herkennen, de werkelijke voorhoede van de internationale socialistische en communistische beweging.

Ik ga eindigen mijnheer de President, heren rechters en mijn laatste woorden dienen om eer te bewijzen aan de heldhaftige Algerijnse revolutie die dank zij de enorme offers van zijn strijders thans in ieder geval een feitelijke overwinning is.

Ik hoop, dat Algerije spoedig geheel en werkelijk onafhankelijk zal zijn. De Algerijnse revolutie heeft reeds zeven jaar als voorbeeld gediend voor alle onderdrukte volken in Afrika en elders. Het is aan deze strijd dat mijn organisatie en wijzelf de eer hebben gehad een steentje te mogen bijdragen en offers te brengen, die echter zeer klein zijn in verhouding tot de offers die gebracht werden door zijn eigen zonen.

Tweede verklaring van Michel Raptis voor de rechtbank te Amsterdam

Mijnheer de President,

Vrijdagmorgen heeft U verklaard, dat de rechtbank overtuigd is van het politieke en ideologische karakter van onze actie, maar dat er ook de wet en het respecteren van de wet van dit land is.

Mijnheer de officier van justitie zal niet verzuimen mij te verwijten de gastvrijheid van Nederland te hebben misbruikt door de onrust en de beroering van de Algerijnse zaak naar dit vreedzame land te hebben gebracht. Ik ben er echter van overtuigd dat de zaak van de voor hun bevrijding strijdende koloniale volken een grote sympathie geniet bij de arbeiders en alle mensen van goede wil in dit land. Dit bleek o.m. uit de inspanning die zij zich hebben getroost om de tienduizenden Algerijnse oorlogswezen die naar Tunis en Marokko zijn gevlucht, te helpen.

Zeker is, dat mijn opvattingen en activiteit revolutionair zijn met betrekking tot het regiem en de sociale opvattingen die nog in West-Europa bestaan. Maar er was een tijd dat het vaderland van de grote revolutionairen, die Erasmus en Spinoza waren, met betrekking tot de opvattingen in hun tijd, met sympathie de Engelsman John Locke en de Fransman Descartes onthaalden, die eveneens revolutionair waren met betrekking tot de instellingen en heersende opvattingen in hun tijd. Later, in de 18de eeuw aarzelden de drukkerijen van Amsterdam niet de explosieve werken van Jean Jacques Rousseau, Voltaire te vervaardigen, die vaak onder een schuilnaam werden gepubliceerd en illegaal Frankrijk werden binnengebracht.

De liberale Hollandse handelsbourgeoisie, het moet erkend worden, heeft een grote stoutmoedigheid getoond in zijn heroische tijd tegenover het feodalisme. Deze stoutmoedigheid is op dit moment ondenkbaar. De wetten die thans dit land beheersen kunnen niet veranderd worden, dan door de bewuste wil van de meerderheid van het volk.

Ik erken deze opvatting. Maar het karakter van de wet zelf, van alle wetten, is niet in staat te bevatten hetgeen onze Plato noemde: "de onophoudelijke veranderlijkheid van de menselijke zaken die altijd in beweging zijn", de buitengewone samengesteldheid en rijkheid van het leven en is dus niet "een eenvoudige en enkelvoudige regeling die dient voor alle mensen in alle tijden".

Het is Plato zelf die zo spreekt over het wezen en de grenzen van de wet, van alle wetten.

Voor historische feiten geplaatst, zoals de onweerstaanbare revolutie van de voor hun bevrijding strijdende koloniale volken, feiten die niet passen in de statische logica en de beperktheid van de wet, maar die nu aangrijpende taal spreken tot de intelligentie en het hart van alle mensen, handelt ieder volgens zijn idealen, zijn overtuiging en zijn discipline.

Door te antwoorden zonder een minuut te aarzelen, onmiddellijk en zonder reserves of voorwaarden, op de oproep van het Algerijnse volk dat in zijn geheel is opgestaan om een eenvoudig democratisch recht te eisen n.l. de erkenning van een onafhankelijk vaderland, hebben Sal Bantou en ik, mijnheer de President, heren rechters gehandeld overeenkomstig onze idealen, onze ideeën, de politiek van de organisatie waarvan wij de eer hebben lid te zijn.

Derde verklaring van Michel Raptis voor de rechtbank te Amsterdam

In zijn laatste verklaring op Woensdag 28 juni 1961, na in bijzonderheden te hebben geantwoord op verschillende argumenten van de officier van justitie en opnieuw een aantal van zijn "bewijzen" te hebben ontzenuwd heeft M. Raptis het volgende gezegd:

Mijnheer de officier van justitie heeft mijn reizen in het buitenland, naar Denemarken en Engeland in het bijzonder voorgesteld als zouden deze er voornamelijk toe hebben gediend om wapens te zoeken voor de Algerijnen.

Dit mijnheer de officier van justitie is onjuist. In werkelijkheid heb ik in Denemarken geprobeerd verschillende soorten comité's op te richten voor het voor zijn vrijheid strijdende Algerijnse volk. Comité's voor Vrij Algerije, comité's voor de Algerijnse vluchtelingen, comité's voor de 30.000 Algerijnse gevangenen in Frankrijk. Ik heb vergaderingen met studenten georganiseerd, zowel in Denemarken als in andere Scandinavische landen ten bate van deze strijd.

In Engeland heb ik samen met verschillende persoonlijkheden uit de

Labour partij eveneens getracht soortgelijke comité's op te richten en geschriften uit te geven voor de bevrijdingsstrijd van het Algerijnse volk.

Zeker mijnheer de officier van justitie, ik heb nooit verborgen, dat ik de Algerijnen heb geholpen, inbegrepen op het gebied van het zoeken van wapens voor hen.

Jaren en jaren heeft het Algerijnse volk, praktisch alleen gevochten tegen de hoofdmacht van een grote imperialistische mogendheid welke geholpen werd met Nato-wapens.

Bij tienduizenden en honderdduizenden werd het Algerijnse volk uitgemeord door het imperialisme, omdat het zich verdedigde om te leven en zich te bevrijden.

Ik betreur mijnheer de officier van justitie dat mijn hulp op dit gebied in werkelijkheid aan het Algerijnse volk slechts zeer bescheiden is geweest.

Mijnheer de officier van justitie u heeft mij drie jaar gevangenisstraf toegedacht die ik moet uitzitten zoals ik reeds bijna dertien maanden voorarrest heb moeten uitzitten onder omstandigheden van criminele misdadigers en onderworpen aan verplichte arbeid, een vorm van dwangarbeid die regel is in de Nederlandse gevangenissen.

Ik protesteer en ik zal niet ophouden met te protesteren tegen een dergelijke behandeling.

O.zeker, ik heb geen minachting voor mijn criminele medegevangenen, wie het ook zijn, want het is door de liefde voor de mens en door een groot medelijden met hen in de toestand waarin zij verkeren, dat ik tot het socialisme gekomen ben.

De gevangenis heeft mij veel geleerd. Hij heeft mij versterkt in deze liefde voor de mens en het medelijden met hen in de toestand waarin zij verkeren, juist door het dagelijkse contact met deze zwakken, deze verdwaalden in de sociale wildernis, deze overwonnenen van de huidige maatschappij.

Maar dit neemt niet weg mijnheer de officier, dat de gevangenis onder deze omstandigheden een dubbele straf is, die ik met smart zal ondergaan maar met waardigheid.

Ik wilde alleen dat u wist mijnheer de officier van justitie dat een lange gevangenisstraf onder de huidige omstandigheden in de gevangenissen een duizendvoudige marteling is, een voor een mens zware straf.

De graad van beschaving van een maatschappij kan men naar mijn mening afmeten aan de wijze waarop men de zwaksten, de overwonnenen, de zieken en de arme ouden van dagen, de geestelijk zieken en de gevangenen behandelt.

Ik zeg dit niet om een eenzijdige critiek te leveren op het gevangeniswezen onder het kapitalisme, maar ik becritiseer de huidige opvattingen

over de gevangenis in het algemeen en onder elk sociaal regiem. Reeds gedurende lange tijd ben ik tegenstander van de doodstraf. Ik ben tegen de levenlange veroordeling, zelfs tegen zeer lange gevangenisstraf onder de materiële en morele omstandigheden in de gevangenissen van dit moment.

In de gevangenis, dat is zeker, zal ik troost vinden in de daadwerkelijke solidariteit van vele mensen.

Niet alleen van het op weg naar de vrijheid zijnde Algerije, maar van Afrika dat in zijn geheel op weg is naar de vrijheid.

Deze mannen, daar ben ik zeker van zullen ons niet vergeten.

Van dit Afrika, dat het christelijke en beschaafde Europa, gedurende eeuwen wreedaardig heeft onderdrukt en uitgebuit, miljoenen van zijn zonen als slaven heeft verkocht, zijn natuurlijke rijkdommen heeft geroofd, vandaag nog zijn zonen uitmoord in de laatste bastions van het imperialisme, die bestaan in deze wereld van smart, door middel van koloniale oorlogen, zoals die nog steeds woedt in Algerije en welke begint op te flakkeren in Angola.

Mijnheer de officier van justitie ik veroorloof mij wat dit aangaat een opmerking te maken.

Nederland, het Nederlandse volk, heeft geen enkel belang, intengendeel, om zich op welke manier dan ook gedienschtig te tonen tegenover het onderdrukkende imperialisme en de mannen te vervolgen die, hoe bescheiden dan ook, geholpen hebben bij de bevrijding van Afrika en van de koloniale volken in het algemeen. In ieder geval is dit proces thans in feiten geeindigd en het gordijn is gevallen over een episode waarvan de belangrijkheid gering is in verhouding tot de grote zaken die het toneel van de wereld beheersen.

Laat onze veroordeling en onze straf dienen als een voorbeeld voor de arbeiders in West Europa, opdat zij hun daadwerkelijke solidariteit versterken die noodzakelijk is voor het gevecht van hun broeders in de koloniale landen. Want de belangen van alle arbeiders zijn wezenlijk dezelfde, gemeenschappelijk en ondeelbaar is de strijd voor de overwinning van het socialisme in de wereld.

Zich naar de publieke tribune wendend die geheel bezet was met arbeiders en jongeren eindigde Michel Raptis aldus.

VURIGE EN EDELMOEDIGE JEUGD VAN AMSTERDAM, NEDERLANDSE ARBEIDERS,
IK ZEND U MIJN BROEDERLIJKE GROETEN.

DE INTERNATIONALE TOESTAND EN DE TAKEN VAN

DE INTERNATIONALE.

(ALGEMENE POLITIEKE RESOLUTIE).

Onder de druk van de golvende koloniale revolutie en van de ononderbroken economische en technische successen van de arbeidersstaten, blijven de krachtsverhoudingen zich snel ontwikkelen in het nadeel van het imperialisme. Het jaar 1960 heeft het begin betekend van een nieuwe fase van dit proces van verzwakking van het imperialisme, waarvan het belang kan worden vergeleken met dat van het jaar 1950 (eerste nederlaag, die het Amerikaanse imperialisme heeft geleden door de Chinese en Koreaanse revolutie).

De door de Sowjet-Unie bereikte militaire superioriteit op het gebied van de geleide projectielen, de buitengewone vooruitgang van de Cubaanse revolutie, zo dicht bij de grenzen van het imperialistische bolwerk en haar groeiende band met de arbeidersstaten; de opstand in Zuid-Korea en Turkije; de in Japan door het Amerikaanse imperialisme ondergane vernedering; de verbreiding van de koloniale revolutie in Afrika en de toenemende anti-kapitalistische tendenties van de Algerijnse revolutie, die de hulp van de arbeidersstaten aanneemt en ontvangt en die met de revolutionaire uitbarsting van de stedelijke massa's in Algerije in de straatgevechten tijdens de demonstraties van December 1960 een nieuwe fase is ingegaan; de snelle toeneming van de invloed van de Cubaanse revolutie over geheel Zuid-Amerika, die zich opdringt aan de voortdurende toenemende strijdbaarheid en de revolutionaire verlangens der arbeiders- en boerenmassa's. Ziedaar de opvallende kenmerken van deze voor het imperialisme verslechterde wereldsituatie.

Het feit dat gedurende de laatste zitting van de Assemblee van de Verenigde Naties het imperialistische blok op verschillende punten in een minderheidspositie werd geplaatst, en dit, voor de eerste maal gedurende het bestaan van de Verenigde Naties is slechts een symbolische weergave van de algemene tendens. Sinds de mislukking van de "Topconferentie" zijn we aangeland in een nieuwe fase van de uitbreiding van de koloniale revolutie: in Zuid-Oost Azië, in Afrika, in Zuid-Amerika ontwikkelen zich de revolutionaire krachten op opzienbarende wijze. Men kan nieuwe ontwikkelingen verwachten in al deze streken, die nog meer de krachtsverhoudingen ten gunste van de revolutie en in het nadeel van het imperialisme zullen veranderen. Nimmer heeft dit laatste een zo sterke druk ondergaan van het in feite verenigd front van de toenemende koloniale revolutie en de arbeidersstaten.

In de korte resolutie, die volgt, worden de omvang en de begrenzing van deze tendens geschat, evenals de mogelijke reacties van het imperialisme, van de Sowjet-bureaucratie, van de koloniale en semi-koloniale volkeren en van de arbeiders van de westelijke landen. Vanuit het samenspel van deze verschillende factoren openen wij vervolgens de economische, sociale en politieke vooruitzichten op korte termijn.

Een meer diepgaande analyse van de fundamentele tendenties van de huidige wereldsituatie wordt gemaakt in de documenten over de koloniale revolutie, de economische revolutie, de Europese situatie en in het document over de crisis van het Stalinisme sinds het 21ste congres van de C.P. van de U.R.S.S. Aan deze documenten heeft het zesde wereldcongres zijn goedkeuring gegeven.

Deze analyse wordt hier niet herhaald en er wordt slechts gebruik van gemaakt, voorzover dat zin heeft voor de perspectieven op korte termijn.

De recente gebeurtenissen hebben een nieuwe fase van de koloniale revolutie ingeluid en dit in een dubbele betekenis. De koloniale revolutie heeft zich zowel geografisch uitgebreid als in sociaal opzicht verdiept. De imperialistische overheersing over de gehele koloniale wereld is op belissende wijze ondermijnd. Met het einde van de directe koloniale overheersing van België in de Congo is de ruggengraat van het imperialisme in Zwart Afrika gebroken, en dit continent is nu geleidelijk betrokken in het proces van de koloniale revolutie.

Met de snelle vooruitgang van de Cubaanse revolutie, die op weg is naar de bijna volledige opheffing van het particulier kapitalistische bezit, heeft een revolutie in een koloniaal land voor het eerst het levenslicht geschonken aan een arbeidersstaat in Latijns-Amerika. En ook, voor de eerste maal sinds 1917, is een arbeidersstaat gevestigd, doordat arbeiders en boeren, geleid werden door krachten, die niet van Stalinistische afkomst zijn of ondermerkbare Stalinistische invloed staan. De resultaten op langere termijn van dit beslissende keerpunt zullen geweldig zijn. Waar de Cubaanse revolutie zijn invloed toevoegt aan de toenemende Chinese invloed op de massa's der koloniale en halfkoloniale landen en aan de toenemende anti-kapitalistische ontwikkeling in Guinea en van de anti-kapitalistische revolutionaire mogelijkheden in Algerije, OPENT DE OVERWINNING VAN DE CUBAANSE REVOLUTIE EEN PERIODE, WAARIN DE LEIDING VAN DE KOLONIALE REVOLUTIE MEER EN MEER ZAL OVERGAAN IN DE HANDEN VAN PROLETARISCHE EN SEMI-PROLETARISCHE KRACHTEN.

De massa's zullen steeds beter het alternatief kunnen begrijpen, waarvoor ze zijn geplaatst: of wel de leiding van de anti-imperialistische beweging blijft in handen van de bourgeoisie of van kleinburgerlijke nationalist, die niet met het imperialisme kunnen breken, met als resultaat, dat de voornaamste doelen van de koloniale revolutie niet zullen worden verwerkelijkt: of wel de definitieve breuk zal zich voordoen zoals op Cuba en dan zal een snelle vooruitgang van historische betekenis mogelijk worden.

De meest sterke invloed van deze vooruitstrevende ontwikkeling zal zich doen gevoelen in Afrika, in de Arabische wereld en in Latijns-Amerika.

De nauwere banden tussen de Algerijnse revolutie en de Chinese Volks-republiek, zelfs als zij door bepaalde krachten binnen het F.L.N. bedoeld zijn om druk uit te oefenen op het Amerikaanse imperialisme, zullen de linkse tendenties onder de Algerijnse massa's versterken en zullen elke compromis-oplossing van het "Bourguiba-soort" bijna onmogelijk maken. Dit zal grote mogelijkheden openen voor de uitbreiding van de revolutie tot Marokko en Tunis, bij een politieke nederlaag en een militaire terugtocht van het Franse imperialisme uit Algerije of uit het grootste deel van het land.

De felle uitbarsting der massa-demonstraties in de Algerijnse steden van 11 December af; de overwinning van de niet-stemmers onder de Islamitische kiezers bij de scherts-volksstemming van De Gaulle; het zich handhaven sindsdien van een buitengewoon strijdbare geest in de mecha's - dit zijn aanduidingen van de macht der revolutionaire krachten, die bij een imperialistische terugtocht in Algerije zouden worden ontketend. - Dit alles vermindert nog meer de ruimte voor manoeuvres met het oog op een verondersteld "compromis" en zal niet nalaten de "gematigde" (in werkelijkheid pro-bourgeois) krachten in Noord-Afrika zelf schrik aan te jagen. De revolutionaire druk van de Algerijnse massa's heeft voortdurend de politieke plannen van het Franse imperialisme doorbroken. Zij dreigt heden het gehele militaire systeem van het imperialistische verbond in het Middellandse Zeegebied van achteren aan te grijpen.

Het onvermogen van het wereldimperialisme om zijn controle over de Congo te herstellen en de steeds groter wordende desintegratie (ontbinding) en verslagenheid onder zijn inheemse bondgenoten, terwijl door Ghana, Egypte

en andere Afrikaanse leidingen gesteunde nationalistische pro-Loemoemba-krachten, hun heerschappij en invloed over het land uitbreiden, werkt eveneens als stimulant voor het uiteenvallen van de Centraal Afrikaanse Federatie en tot het verhaasten van de explosie van het Zuid-Afrikaanse kruidvat. Deze revolutionaire invloeden, zowel uit het Noorden als uit het Zuiden, maken iedere stabilisering van de zogenaamde onafhankelijke landen van de Frans-Afrikaanse gemeenschap onmogelijk, zoals reeds is aangetoond bij het voorbeeld Mali; integendeel, zij zijn een objectieve stimulans voor de tendens naar de Afrikaanse eenwording.

In Latijns-Amerika heeft zich de directe invloed van de Cubaanse revolutie, vooral in het Caribische gebied doen voelen; in het bijzonder in Venezuela, waar zij een herleving van de strijd der massa's en een steeds groter wordende differentiatie tussen de "officiële" "linkse" partijen en de nieuwe centristische of links-centristische krachten, die zich vereenzelvigen met de Cubaanse revolutie, gestimuleerd heeft.

Overal in Latijns-Amerika gaat de invloed van de Cubaanse revolutie samen met een onhoudbare objectieve situatie (inflatie, "soberheid" om het deficit op de betalingsbalans op te heffen, werkloosheid enz.) gepaard: zodoende stakingsgolven, boerenopstanden, een groeiende tegenstelling tussen de kleinburgerlijke lagen, de bourgeoisie en een algemene politieke onstabiliteit.

In deze situatie zet zich bij de massa's de tendens voort om een eigen politieke centralisatie te vinden: en deze zal tot uitdrukking blijven komen in de politieke rol en de embryonale dubbele macht van de massa-vakbewegingsorganisaties in verschillende Latijns-Amerikaanse landen, of in het scheppen (of uitbreken) van guerilla-haarden in andere delen van het continent.

De guerilla zal de meest algemene vorm van strijd worden, niet alleen ten gevolge van de Cubaanse invloed, maar ook door het fundamentele karakter van de boerenoorlog, die de revolutie in het grootste gedeelte van de Latijns-Amerikaanse landen zal moeten krijgen. De neiging en zelfs pogingen daartoe breiden zich overal nogal sterk uit, vanaf Centraal-Amerika tot Columbia, Peru en Paraguay.

Meer en meer zal de guerilla het algemene karakter van de burgeroorlog gaan uitdrukken, die smeult in verschillende Latijns-Amerikaanse landen; en één van de taken van onze krachten is zich zelf en de voorhoede van arbeiders en boeren voor te bereiden, theoretisch en praktisch, op de guerillestrijd (onderzoek, studie van ondervindingen en speciale kaderscholen).

Vergeleken met de situatie in Noord- en Centraal Afrika en in Latijns-Amerika zijn de recente ontwikkelingen in Azië een beetje minder gunstig voor de anti-kapitalistische en anti-imperialistische tendenties. Tengevolge van de catastrofale politiek door de plaatselijke Stalinistische partijen gevolgd - een politiek, die menigmaal lijkt op een waarlijk verraad - zijn uitstekende revolutionaire mogelijkheden verloren gegaan in Irak en in Indonesië en dit stelde de bourgeoisie in staat om successen te behalen en bepaalde tendenties tot militaire dictatuur tot ontwikkeling te brengen.

De imperialistische en pro-kapitalistische krachten zijn er in Zuid-Korea en Turkije tijdelijk in geslaagd de groeiende ontevredenheid van de massa's te kanaliseren, die zich heeft uitgedrukt in de omverwerping van de gehate regimens van Syngman Rhee en Menderes. Bovenal blijft het kapitalistische bewind in India betrekkelijk stabiel voor het ogenblik, hoewel onder de oppervlakte geweldige krachten van ontevredenheid en ontbinding zich onophoudelijk opstapelen.

De recente gebeurtenissen in Laos bewezen evenwel, dat deze pro-imperialistische, kapitalistische regimens in Zuid-Oost-Azië dikwijls in de grond der zaak onstabiel blijven.

Waarschijnlijk zal het imperialisme, dat bijna niet in staat is geweest op de een of andere manier te reageren op dit wereldomvattende proces van desintegratie van zijn macht in 1960, nu reageren; in de eerste plaats in die

landen, die het uit strategisch oogpunt als beslissend beschouwen, door hun geografische ligging, hun economische kracht en hun objectieve belangrijkheid. Deze reactie zal verderop beschreven worden. Zij zal hoogstwaarschijnlijk een dubbele vorm aannemen.

1. Een zeer belangrijke hulp aan landen als India, Iran, Venezuela en misschien Argentinië, een hulp, waarvan de omvang evenwel meer en meer te gering zal blijken voor de groeiende behoeften aan investeringen, die noodzakelijk geworden zijn door de omvang van de revolutie, te gering, als men de ontwikkeling van die revolutie naar een proletarische leiding wil vertragen als was het maar een beetje.
2. Militaire maatregelen, teneinde de "uitbreiding" van de Cubaanse revolutie in het Caribische gebied en de uitbreiding van de Algerijnse revolutie in de Arabische wereld, te voorkomen.

Wat betreft de mogelijkheid van een imperialistische reactie, is echter het zwakste punt juist: Noord-Afrika, waar het onvermogen van De Gaulle om een eind te maken aan de Algerijnse oorlog, een nieuw Cuba zou kunnen scheppen, op de drempel van Europa zelf. Daardoor zal de druk van het Amerikaanse imperialisme op de 5de Republiek, om tot elke prijs de Algerijnse oorlog te beëindigen, overweldigend sterk worden, zolang als de toekomstige Algerijnse republiek niet al van het begin een arbeidersstaat zal zijn.

Aan de andere kant is het de combinatie van de zware slagen aan het imperialisme toegebracht en de plotse nieuwe verschuiving in de krachtsverhoudingen ten gunste van de wereldrevolutie, die het imperialisme heeft weerhouden van een militaire interventie in Cuba. Hetgeen de imperialistische aggresiviteit tegen de Cubaanse revolutie heeft ingetoemd is de revolutionaire reactie van de Latijns-Amerikaanse massa's; veel meer dan de dreiging van de Sowjet-raketten; dit laatste was zeker belangrijk, maar werd bepaald door de meer algemene belangen van de Sowjet-bureaucratie.

2. BIJ DE AANVANG VAN EEN NIEUWE RECESSIE VAN DE KAPITALISTISCHE ECONOMIE .

Gezien vanuit een economisch standpunt verschijnt het jaar 1960 evenzeer als een keerpunt in de geschiedenis van het na-oorlogse kapitalisme. Ondanks alle hoop, welke het Amerikaanse kapitalisme had gesteld op de "malthusiaanse" functie van de grote staalstaking, heeft het einde van deze staking geen opleving van de industriële activiteit teweeg gebracht.

Integendeel is de Amerikaanse economie op hetzelfde peil gebleven sinds het begin van het jaar en sinds de zomer is een teruggaande tendens merkbaar geworden.

De staalproductie schommelde rond de 50% van de capaciteit en een grote ongebruikte productie-capaciteit verscheen in het merendeel van de sectoren van de duurzaam gebruiksgoederen. (Auto's, elektrische apparaten enz.) Bovendien heeft de bouwnijverheid zijn activiteit sterk verminderd en de Beurs heeft den ernstige terugval meegemaakt. Terwijl de werkloosheid praktisch nooit gedaald is tot beneden 5% van de arbeidskrachten, is het juist om te constateren, dat de Amerikaanse economie van de recessie 1957-58 in een nieuwe recessie 1961 is gegleden, zonder ooit een waarlijke periode van hoog-conjunctuur gekend te hebben.

In de kapitalistische landen van West-Europa en in Japan is een afwijzende evolutie opgetreden. Bijna al deze landen zijn erin geslaagd te ontsnappen aan de ernstige recessie in 1957-58, in het bijzonder Frankrijk, Italië, West-Duitsland en Japan. In tegenstelling tot wat

er in de Verenigde Staten gebeurd is, hebben zij in de jaren 1959-60 in verschillende graden een werkelijke hoog-conjunctuur"gekend.

Thans lijdt het merendeel van die landen nog steeds eerder aan een klassiek verschijnsel van over-expansie (tekort aan arbeidskrachten, tekort op de betalingsbalans, toenemende creditrestricties om een open inflatie te voorkomen), dan aan een begin van recessie.

Maar het begin van de economische recessie in de Verenigde Staten is al begonnen de economische situatie van het Europese kapitalisme te beïnvloeden, in tegenstelling tot wat in 1957-58 gebeurd is. De export (in het bijzonder de export van auto's) naar de Verenigde Staten, is sterk verminderd. Dit heeft tot gevolg, dat de Europese automobiël-industrie reeds door de recessie wordt aangeraakt. De Amerikaanse concurrentie, met ingebrip van de concurrentie door de prijsval op de wereldmarkt, is verscherpt.

Voor de eerste maal sinds 1945 schrapt het Amerikaanse imperialisme iedere vorm van financiële hulp aan het Europese kapitalisme, met inbegrip van zijn bijdragen aan de plaatselijke herbewapening. De exporten naar de koloniale of half-koloniale landen stagneren of stijgen met een veel langzamer rythme dan dat van de ontwikkeling van de productie. Om deze redenen moet een steeds groter deel van deze productie naar de onderlinge uitwisseling tussen kapitalistische landen geleid worden. Het is slechts een kwestie van tijd, dat deze expansie staat op de grenzen, door het kapitalisme aan de koopkracht van de massa's gesteld en dat een nieuwe recessie in West-Europa begint.

Gevangen in het dilemma een nieuwe hoog-conjunctuur te provoceren door essentieel-inflatoire maatregelen, aldus het internationale wantrouwen tegenover de dollar te vergroten en de teruggang van de Amerikaanse goudreserves te accentueren of de dollar te verdedigen door essentieel-deflatoire maatregelen en aldus de hoog-conjunctuur bij het begin te verstikken, had de regering-Eisenhower praktisch de tweede oplossing gekozen, hetgeen hem overigens niet de kans heeft gegeven een groeiend tekort op de Amerikaanse betalingsbalans te voorkomen.

Zonder enige twijfel zal de onlangs gekozen regering-Kennedy beginnen met deze politiek om te keren. Hij zal de openbare uitgaven verhogen, zowel voor de bewapening als in de civiele sector (wegen, scholen en gezondheidsprogram) en indien hij de financiële hulp aan kapitalistisch Europa en Japan vermindert of schrapt, zal hij zijn financiële hulp aan de koloniale bourgeoisie sterk verhogen.

Deze maatregelen zullen misschien een ernstiger recessie dan die van 1957-58 kunnen verhinderen, welke thans een reële bedreiging vormt voor het kapitalisme gedurende het hele jaar 1961.

Zij zullen niet alle krachten kunnen neutraliseren, welke werken in de richting van een recessie vóór een nieuwe herhaling.

Tezelfdertijd maken de combinatie van die financiële en economische maatregelen, gevoegd bij een verscherpte concurrentie een recessie mogelijk in het grootste deel van de landen van West-Europa en zullen vóór alles tenderen naar het beperken van de nieuwe "hoog-conjunctuur" na de recessie van 1961. Indien men nog niet met zekerheid kan voorspellen, dat de krachten tot expansie op lange termijn in West-Europa en Japan zijn uitgeput, het is in alle gevallen zeker, dat de grenzen van deze krachten thans duidelijk aan het licht komen, vooral in de sectoren van de auto, van de duurzame gebruiksgoederen en van de bouw.

Iedere totale overwinning van de koloniale revolutie, welke een belangrijk land onttrekt aan de kapitalistische wereldmarkt (bij voorbeeld: een dergelijke overwinning in Noord-Afrika) zal een ernstige slag toebrengen aan het instabiele evenwicht, dat voor het ogenblik

een betrekkelijke "voorspoed" van het kapitalisme in West-Europa en Amerika in stand houdt en zou onmiddellijk de gevaren van een militaire tegenstand van het imperialisme vergroten.

3. VOORTDURENDE ECONOMISCHE, TECHNOLOGISCHE EN MILITAIRE OPGANG VAN DE ARBEIDERSSTATEN, MAAR NIEUWE CONTRADICTIES VOOR DE BUREAUCRATIE.

Gedurende 1960 vormde de economische, technologische en militaire opgang van de arbeidersstaten, in het bijzonder van de U.S.S.R. en de Chinese Volksrepubliek een frappant contrast met de min of meer stagnerende economie in de Verenigde Staten en de verwarring, de nederlagen en de gedeeltelijke verlammingen, welke de reacties van het wereld-imperialisme op het technologische, politieke en militaire vlak hebben schijnen te karakteriseren.

De vooruitgang van de Sowjet-Unie voor wat betreft de raketten-techniek, het ruimte-onderzoek, de technologie van de automatisering, schijnt zich te handhaven of zelfs te versnellen. Het hoge en constante groeipeil van de Sowjet-economie maken een lichte overschrijding van de doelen van het zeven-jarenplan in het industriële domein waarschijnlijk. Tezelfdertijd blijft de landbouw-productie op extravagante wijze schommelen en in het bijzonder de productie van granen blijft beneden de hoop, welke Kroetsjow gesteld had op de exploitatie van de "maagdelijke gronden".

Na het ontwikkelings-rythme, dat leidde tot de teleurstellende "rectificaties van de productiecijfers" verlangzaamd te hebben, blijft in China het expansiepeil van de Chinese economie verbazend hoog, zelfs indien het accent vóór alles op de landbouw wordt gelegd en indien het levenspeil van de massa's laag blijft, vóór alles gezien de immense druk van de bevolkingsaanwas.

De wederzijdse samenwerking tussen en de integratie van de economieën van de verschillende Europese arbeidersstaten gaan ook langzaam omhoog, hetgeen nieuwe bronnen opent van economische expansie door een rationelere internationale arbeidsverdeling. Deze tendens manifesteert zich op een empirische manier en stuit op een grote terughoudendheid van de kant van de Sowjet-bureaucratie en van de diverse nationale bureaucratieën. Maar zijn kracht groeit progressief tengevolge van de immense druk van de objectieve noodzakelijkheden.

Onder deze omstandigheden houdt de Kroetsjow-leiding van de Sowjet-bureaucratie zich grotendeels aan zijn op het XXe Congres uitgestippelde gedragslijn: "Kroetsjowiaans" reformisme in de binnenlandse politiek: "vreedzame co-existentie" en economische concurrentie met het kapitalisme op het internationale vlak. Dat betekent: ECONOMISCHE CONCESSIONS AAN DE MASSA'S EN VERGROTING VAN DE BASIS VAN DE DICTAATUUR IN EIGEN BOEZEM VAN DE BUREAUCRATIE IN DE U.S.S.R.; POGING OM TE KOMEN TOT EEN ALGEMEEN ACCOORD MET HET IMPERIALISME, TENEINDE DE "INVLOEDSSFEREN" VAN DE HUIDIGE WERELD TE "BEVRIEZEN", ALLES MET ONDERSTEUNING VAN DE INSPANNINGEN VAN DE KOLONIALE BOURGEOISIE OM UIT DE REVOLUTIONNAIRE ASPIRATIES VAN DE MASSA'S MUNT TE SLAAN TENEINDE EEN GROTER DEEL VAN DE WERELD-KAPITALISTISCHE WINST TE VERKRIJGEN.

Onder deze politiek van concessies van de bureaucratie broeit een sociale en politieke crisis. De noodzaak om de productie te verhogen, met name in de landbouw-sector, stelt objectief het probleem van een grotere deelname en controle van de massa's aan en op de economie. De rol van de U.S.S.R. in de wereld, het verschijnen van nieuwe generaties

waarvan het bewuste leven niet direct gemarkeerd is door het regiem van Stalin, de ontwikkeling van het wetenschappelijk en technisch onderzoek, eisen objectief een leiding van nieuwe kwaliteit voor de Arbeidersstaat. Tot op dit ogenblik heeft de bureaucratie zich naar deze verandering gevoegd door strijd en zuiveringen in zijn eigen rijen. Maar de handhaving van de ontwikkeling van de U.S.S.R., gecombineerd met een revolutionaire situatie in de wereld, schept er de voorwaarde voor, dat deze situatie doordringt en zich weerspiegelt in de U.S.S.R. zelf. Er zal nog enige tijd nodig zijn en nieuwe verhogingen van het levenspeil, voor de arbeiders op dringende en directe wijze de sleutelproblemen stellen van de democratisering van de Staat en de economie, boven alles het probleem van hun deelname aan het bestuur van de fabrieken.

Maar de problemen van de sociale en politieke crisis in de U.S.S.R., evenals in de Arbeidersstaten, hebben de neiging zich op een empirische, vervormde, fragmentarische manier uit te drukken op verschillende terreinen (economie, kunst), alvorens zich een complete en bewuste uitdrukking te verschaffen op het politieke terrein. Het gehele verleden en het heden van de U.S.S.R. schept de voorwaarden, opdat dat snel zijn uitdrukking vindt op relatief hoge niveaus. De mogelijkheden tot interventie van onze beweging worden reëel en groeien, niet alleen programmatisch, maar organisatorisch, hoewel op indirecte wijze in een eerste etappe. Evenals de koers van de wereldrevolutie, verschafft zich de koers van de crisis van het Stalinisme in de U.S.S.R. een objectief "Trotskistisch" karakter, hetwelk de weg opent naar de interventie van het Trotskisme, als program en organisatie met het oog op een revolutionaire oplossing.

Maar op het internationale vlak heeft de politiek van "vreedzame co-existentie", na enkele aanvankelijke successen, geleid tot teleurstellingen en soms zelfs tot rampen. Ondanks zijn huidige superioriteit op het terrein van de raketten, is de Sowjet-bureaucratie niet in staat geweest middels de "top-onderhandelingen" een belangrijke concessie te verkrijgen van het imperialisme.

Het bankroet van de Parijse conferentie in het voorjaar van 1960 was onder andere slechts een verlate weerspiegeling van dit fundamentele feit. Tezelfdertijd heeft de poging van Kroeetsjow om de Communistische partijen te dwingen tot een strategie van voortdurende onderwerping aan de koloniale bourgeoisie, de Communistische partijen van Egypte en Irak onthoofd, een zeer goede revolutionaire situatie in Indonesië doen wankelen, een mogelijke vooruitgang van de C.P. in verscheidene landen van Latijns-Amerika verhinderd en in de Maghreb en Cuba geleid tot revolutionaire explosies, waarin de C.P. geen enkele belangrijke rol heeft kunnen spelen.

Deze ontoelaatbare toestand heeft geleid tot verschillende ontwikkelingen. In de eerste plaats: in verschillende Communistische partijen of in fracties daarvan (de C.P. van Brazilië enz.) zijn tendenties opgekomen, welke gekant zijn tegen deze zelfmoorlijn. In de tweede plaats: DE CHINESE C.P. IS BEGONNEN EEN LINKSE OPPOSITIE TE KRISTALLISEREN OP INTERNATIONAAL NIVEAU MET BETREKKING TOT DE LIJN VAN "VREEDZAME CO-EXISTENTIE", ZOWEL WAT BETREFT DE BETREKKINGEN TOT HET WERELD-IMPERIALISME, ALS WAT BETREFT DE BETREKKINGEN TOT DE KOLONIALE BOURGEOISIE.

Tenslotte heeft de Sowjet-bureaucratie zich gedwongen gezien zijn eigen lijn enigszins te herzien. Zijn bedreigingen met interventie in Congo en in Cuba waren niet precies een getrouwe vertaling van een politiek van "vreedzame co-existentie" en de "verklaring van Moskou" van 81 C.P.'s levendiger kritieken ten aanzien van de koloniale bourgeoisie.

Het is waarschijnlijk, dat deze drie tendenties in de naaste toekomst tot uiting zullen blijven komen, d.w.z. dat

het Kremlin zich aan de lijn van "vreedzame co-existentie" zal houden, waarbij het deze enigszins "verlinkst", teneinde zich niet volledig te isoleren van de vooruitgeschreden krachten van de koloniale revolutie. Het is ook waarschijnlijk, dat deze lijn zal voortgaan schade te veroorzaken binnen de C.P.'s van de koloniale en half-koloniale landen, waar, tengevolge daarvan, oppositionele tendenties zich zullen ontwikkelen. Het is tenslotte waarschijnlijk, dat de Chinese C.P. zal voortgaan deze malaise ten aanzien van de "vreedzame co-existentie" in de rijen van de communisten op een internationaal plan te kristalliseren, en dat zij haar invloed in het merendeel van de communistische partijen en de proletarische tendenties in de koloniale en half-koloniale landen zal vergroten.

Tezelfdertijd is een breuk tussen de U.S.S.R. en de Chinese Volksrepubliek als staten buitengewoon onwaarschijnlijk, omdat hun bondgenootschap voor beiden een vitale kwestie is in het gezicht van de imperialistische dreigingen en omdat de Chinese Volksrepubliek nog sterk afhankelijk is van de Sowjet-hulp. De handhaving van het China-Sowjet-bondgenootschap, verre van een rem te zijn, werkt overigens als een factor, welke bijdraagt tot de verdieping van de ideologische discussies en conflicten, welke de druk van de koloniale revolutie aan de ene kant en het antwoord "vreedzame co-existentie" van de zijde van de Sowjet-bureaucratie aan de andere kant, neigen te stimuleren in de boezem van de internationale communistische beweging.

4. DE REACTIES VAN HET IMPERIALISME EN HET OORLOGSGEVAAR.

De halve verlamming van het imperialisme in 1960, toen het stond tegenover een ernstige verslechtering van de krachtsverhoudingen in de wereld (in zijn nadeel), dient te worden verklaard uit uitzonderlijke omstandigheden, en niet uit een nieuwe kwalitatieve verandering in de wereld-situatie, zoals b.v. door de Chinese revolutie. Het zou in feite onvoorzichtig zijn en onverantwoordelijk om de conclusie te trekken, dat de gebeurtenissen van 1960 hebben bewezen, dat het imperialisme de middelen en hulpbronnen tot het bieden van weerstand tegen de vooruitgang der anti-kapitalistische krachten op wereldschaal, verloren heeft.

Sinds de overwinning van de Chinese revolutie, hebben wij op juiste wijze het bestaan van een oorlogsgevaar geanalyseerd, DOOR DE DIALECTISCHE COMBINATIE VAN TWEE FACTOREN: de voortgaande verslechtering van de wereldkrachtsverhoudingen voor het imperialisme, en het bewaard blijven voor het imperialisme van grote economische en militaire hulpbronnen, die het in staat stellen om een wanhopige strijd om het bestaan aan te gaan, waarbij bij iedere nieuwe vooruitgang van de revolutie, teruggeslagen wordt. Wij zouden die conclusie pas kunnen wijzigen op het ogenblik, dat we van mening kunnen zijn, dat het imperialisme onvoldoende hulpbronnen of krachten meer heeft om zich te verdedigen, d.w.z. wanneer wij van mening kunnen zijn, dat het imperialisme tegenover de vooruitgang van de wereld-revolutie zal capituleren zonder ernstige weerstand.

Er zijn geen economische, politieke, sociale of militaire factoren van belang, die een dergelijk optimistische veronderstelling rechtvaardigen; en zij zullen niet bestaan, zolang als het imperialisme de kern van zijn macht in de Verenigde Staten bewaart.

Het uitblijven van enige samenhangende reactie van het imperialisme op de slagen, die het onderging in 1960,

moet worden gezien als het gevolg van een uitzonderlijke combinatie van factoren. De twee belangrijkste elementen, die die tijdelijke verlamming verklaren, zijn ongetwijfeld het militaire overwicht van de Sowjet Unie, en de koloniale revolutie, waarvan de leiding - in enkele landen tenminste - overging in handen van groepen, die hebben gebroken met het imperialisme of bezig zijn dat te doen.

In dit geheel van krachten spelen ook andere factoren mee, zoals de vooruitgang van de Sowjet-Unie, op het gebied van raketten, de politieke desorganisatie, veroorzaakt door het volkomen falen van de Eisenhower-diplomatiek en van de verkiezingscampagne in de Verenigde Staten, de verwarring en het gebrek aan een centrale leiding in het imperialistische wereldverband, tengevolge van de tijdelijke ineenstorting van de Amerikaanse leiding enerzijds en van de wijziging in de krachtsverhoudingen tussen de imperialistische mogendheden aan de andere kant. (Zie de stellingen over de economische perspectieven); tenslotte, het verrassingsmoment, d.w.z. het feit, dat het imperialisme de ontwikkelingen in Cuba en in Congo niet heeft voorzien; ontwikkelingen, die het een slag toebrachten door de plotse linge uitbreiding van de koloniale revolutie en haar bondgenootschap met de arbeidersstaten.

Na de rake slag, die de Koreaanse oorlog aan het Amerikaans imperialisme toebracht, is de internationale strategie van Wallstreet in de eerste plaats beheerst geweest door de gedachte van "het terugwentelen van het communisme" na een krachtige herbewapeningsinspanning, en later door de gedachte van "onderhandelen vanuit een sterke positie".

Echter, reeds voor het verdwijnen van Foster Dulles, was die strategie op een dood punt aangeland. De militaire krachtsverhoudingen hebben zich niet ten gunste maar ten ongunste van het imperialisme ontwikkeld. Verre van door het communisme te zijn teruggewenteld, is het imperialisme zelf teruggewenteld. Uit de nieuwe golf van de koloniale revolutie en de vooruitgang van de arbeidersstaten op militair gebied, is een wereldsituatie ontstaan, die leidde tot een herwaardering van de strategie door het leidende politieke personeel van de Amerikaanse bourgeoisie. Dat werd duidelijk in de lente en de zomer van 1960, toen aan de vooravond van de verkiezingscampagne gelijksoortige gedachten werden ontwikkeld over een nieuwe wereldstrategie, in het republikeinse en democratische kamp.

Deze hele overgangperiode heeft evenwel bijgedragen tot de verlamming van de politieke en militaire initiatieven van het Amerikaanse imperialisme; bovendien blijft in vele bourgeois kringen de grote conservatieve weerstand tegen een dergelijke herwaardering, zelfs nu nog, zeer ernstig.

De beperktheid van Kennedy's overwinning na een campagne van Nixon, die beheerst werd door de onzinnige stelling: "wij zijn nog nooit zo sterk geweest als nu", duidt op die weerstand, evenzeer duidt trouwens de tegenstelling tussen het Pentagon en het Ministerie van Buitenlandse Zaken daarop.

Niettemin zal waarschijnlijk het jaar 1961 het begin laten zien van een imperialistische reactie. /duidelijker tegen de voortdurende vooruitgang van de anti-kapitalistische krachten in de wereld.

Hoewel de Sowjet-Unie zijn voorsprong behoudt op het gebied van raketten en atoornwapens, zal het imperialisme - door een verhoging van de militaire uitgaven en een grotere concentratie op raketten en atoomduikboten - er toe neigen om een versterkte aanvalsmacht op te bouwen, en deze zal het in staat stellen om het vermogen tot de

ontketening van een totale of een (aanvankelijk) beperkte oorlog te bewaren ; zo zal het, door de concentratie van alle krachten om de voorsprong van de Sowjet-Unie niet geheel definitief te laten worden, in dit opzicht, een terrein van concurrentie met de U.S.S.R. behouden.

De opzienbarende ontwikkeling van de koloniale revolutie, het begin van de overgang naar een socialistische fase in sommige landen, te samen met de toenemende moeilijkheden van de Europese kapitalistische concurrentie, drijven het Amerikaanse imperialisme naar een nauwere verbintenis met de koloniale en half-koloniale bourgeoisie. Die laatsten neigen er toe hun chantage op het imperialisme te versterken, hun gebruik van het imperialisme te versterken, door toenadering te zoeken ten bate van beperkte economische ontwikkelingsperspectieven. De druk van het Amerikaanse op het West-Europese imperialisme zal steeds groter worden, zowel om overal de plaatselijke burgerlijke of half-burgerlijke krachten te steunen, als ook om het West-Europese imperialisme op groter schaal te doen deelnemen aan de financiële ondersteuning van de koloniale bourgeoisie en aan de heri bewapenings-onkosten.

Die nauwere verbintenis zal ongetwijfeld tot stand komen op het ogenblik, dat de macht van de bourgeoisie over de koloniale massa-beweging nog sterker dan vroeger afneemt, en dat de aantrekkingskracht van de arbeidersstaten op de massa's, en hun feitelijk verbond met de koloniale revolutie, geheel de overhand krijgt over het afnemende prestige, dat het imperialisme bij de burgerlijke of klein-burgerlijke lagen van de bevolking van die landen heeft.

In de directe toekomst kunnen de reserve hulpbronnen, die de arbeidersstaten ter beschikking van de koloniale en half-koloniale landen kunnen stellen, hoewel zij snel toenemen en bij gelijke sterkte eindeloos veel effectiever blijken te zijn, dan de imperialistische "hulp"-de aantrekkingskracht van die "hulp" op de koloniale bourgeoisie, nog niet ongedaan maken, en dit te meer daar deze "hulp" zeer goed aansluit bij de behoefte om haar heerschappij over de massa's, haar politieke heerschappij en die van het kapitalisme in het algemeen, te handhaven.

Hoewel die "hulp" van het imperialisme er toe kan bijdragen om tenminste voor het ogenblik in enkele landen de verslechtering van de economische situatie te verlangsamen, zal niettemin in de sleutel-gebieden van de koloniale revolutie, het resultaat van een dergelijke "hulp" voor de levensstandaard en voor de revolutionaire mobilisering van de massa's, te verwaarlozen zijn.

Het imperialisme heeft dit begrepen en heeft zelfs geprobeerd om een zekere verjonging van de politieke en economische structuur van bepaalde half-koloniale landen op gang te helpen.

Het heeft de militaire staatsgrepen in Pakistan, Soedan en Zuid-Vietnam begunstigd, het heeft de militaire opstand in Turkije weten te gebruiken ; wat ook het geval is met de studenten-revolutie in Zuid-Korea ; bewegingen, die de macht wilden brengen aan klein-burgerlijke nationalistische groepen, welke minder verrot zijn dan de oude heersende klikken, en beter in staat om de industrialisering te bevorderen.

Maar zelfs als Washington het probleem van de speciale economische belangen van de Amerikaanse bourgeoisie - die vijandig staat tegenover die industrialisering - te boven komt (zoals in het geval West-Europa tijdens het Marshall-plan), kan het de feodaal-kapitalistische structuur van de koloniale en half-koloniale landen niet vernietigen, en het verband tussen Washington en de koloniale bourgeoisie zal juist om die beslissende reden, op de lange duur aan de koloniale revolutie geen end kunnen maken.

De derde vorm tenslotte, van de imperialistische reactie zal een ommekeer in zijn militaire bondgenootschappen zijn. De neergang van Engeland als wereldmacht, zal wat de militaire defensie betreft, leiden tot een toenemende afhankelijkheid tegenover het Amerikaanse imperialisme aan de ene, en de machten van de NATO aan de andere kant.

De opkomst van de NATO als "onafhankelijke" atoommogendheid, zal leiden tot een gezamenlijke leiding van het Amerikaanse en het West-Europese imperialisme, waarbij de Duitse bourgeoisie een steeds groter rol zal gaan spelen.

De samensmelting van deze drie reacties, zal in een nabije toekomst een zeer gevaarlijke wending in de wereldsituatie veroorzaken; n.l. wanneer het imperialisme een aanyaalsmacht in het leven zal hebben geroepen, die meer in overeenstemming is met de laatste ontwikkelingen van de U.S.S.R. op dit terrein, en als het zijn bondgenootschap in West-Europa en ook dat met bepaalde koloniale bourgeoisieën versterkt.

Het oorlogsgevaar zal van nu af tot aan dat gevaarlijke ogenblik blijven dreigen, niet zozeer omdat het Pentagon een zelfmoord-tegenoffensief zou ontketenen, als wel vanwege

- 1) de verspreiding van atoombasis over de hele wereld, wat in hoge mate het gevaar van een oorlog door angst, door een aanval van waanzin of door vals alarm, versterkt;
- 2) de neiging om op elke vooruitgang van de revolutie militair te reageren, vooral in Latijns-Amerika; een neiging, die meer en meer de overhand zal nemen, en die kan overgaan in een algemene contra-revolutionaire oorlog en internationale burgeroorlog.

5. REACTIE VAN DE MASSA'S IN DE ONTWIKKELDE KAPITALISTISCHE LANDEN.

De ontwikkelingen in West-Europa eind Mei 1958 hebben de juistheid bewezen van de malaise van het document over de Europese perspectieven, dat heeft voorspeld, dat het van een Bonapartistisch regiem in Frankrijk in de onmiddellijke toekomst een uitzondering zou blijven en geen regel zou worden, en dat de arbeidersklasse en de arbeidersbeweging zich overal zouden verdedigen tegen het kapitalistische offensief op economisch en politiek terrein.

- De gebeurtenissen hebben eveneens bewezen, dat
- 1) dit offensief voortduurt als een internationaal verschijnsel in de geïndustrialiseerde kapitalistische landen, in de eerste plaats onder de druk van een toenemende concurrentie;
 - 2) dat de graad van tegenstand van de werkende massa's in wezen afhangt van de subjectieve factor, d.w.z. van de samenhang en de betrekkelijke strijdbaarheid van de arbeidersbeweging.

Het kapitalistische offensief toonde zich onder andere in een anti-vakbonds of anti-stakings wetgeving, in de Verenigde Staten en Japan, in West-Duitsland en in verschillende kleine landen van Europa.

Het toonde zich in de poging een coalitieregering met de ultra-rechtse groeperingen (monarchisten en neo-fascisten) te vormen in Italië, in de voorbereiding van een anti-democratische wetgeving in West-

instellen

Duitsland en in Japan, in de eerste poging om in België een extra parlementaire regering te vormen en in het opnieuw verschijnen van rechtse of ultra-rechtse krachten in Oostenrijk en in Japan.

Aanvallen van economische aard op de koopkracht der arbeiders hebben zich voorgedaan of zijn in voorbereiding in bijna alle kapitalistische landen, zelfs als zij in vele gevallen (de grote uitzondering is Frankrijk) ruimschoots geneutraliseerd werden door de stijging van het reële loon, ten gevolge van de economische "hoogconjunctuur".

Buitengewoon heftige reacties van de arbeidersklasse tegen dit kapitalistische offensief en tegen de geleidelijke tendens tot het instellen van een "sterke staat", vonden plaats in Japan (demonstraties van studenten, stakingen van mijnwerkers enz.) ; in Italië (val van het kabinet Tambroni, als gevolg van de machtige demonstraties van de arbeidersmassa's) ; in Engeland ("wilde" staking van zeelieden en linkse druk binnen de Labour Partij) en vooral in België (beweging naar links binnen de reformistische partij en in de vakbonden ; stakingen begin 1959 en eind 1960). De verkiezingsuccessen der arbeiderspartijen (in het bijzonder de linkse partijen) in Zweden, in Finland, in Denemarken, en, gedeeltelijk in Italië, moeten in dezelfde samenhang gezien worden.

In Holland heeft een kleine toename van de strijdbaarheid van de arbeidersklasse (als bijzonder resultaat van de "hoogconjunctuur") zich uitgedrukt in een aantal stakingen.

In Canada heeft de druk van de werkloosheid de vakverenigingen in de richting van een arbeiderspartij gedrongen.

In West-Duitsland - het land, dat met Frankrijk op dit moment de zwakste sector in de Westerse arbeidersbeweging is, als gevolg van het cynische verraad van de opportunistische reformistische leiding - bestaan nog centra van tegenstand onder de jeugd en in de vakbonden, vooral in de vakbond van de metaalarbeiders.

Tenslotte in Frankrijk, waar het onvermogen van het regime De Gaulle om een einde te maken aan de oorlog in Algerije, geleid heeft tot een verhoogde strijdbaarheid, zowel op economisch terrein als in de strijd tegen de Algerijnse oorlog, vooral onder de jeugd.

Overal is de strijd tegen de atoombewapening en de wapening in het algemeen een machtige stimulans om het (zich uitbreidende) gevecht tegen het kapitalistische offensief een politiek karakter te geven en in sommige gevallen gaf of geeft zij (b.v. Japan en Engeland) de gelegenheid tijdens de strijd tot de tegenaanval over te gaan.

De grote staking in België van 1960-1961, die verklaard wordt door een langzaam rijpingsproces van een brede voorhoede binnen de arbeidersbeweging, is ontketend als antwoord op de eerste aanval op de koopkracht van de arbeidende massa's.

Door haar omvang, haar uitzonderlijke lange duur en haar organisatievormen en strijdmethoden, die aanknopen bij de meest stoutmoedige ervaringen van het verleden, heeft zij de macht van de bourgeoisie hevig geschokt en is zij in werkelijkheid overgegaan in een strijd voor de doorzetting van overgangseisen, die alleen door het omverwerpen van het reactionaire bewind en zijn vervanging door een arbeidersregering, aan de bourgeoisie hadden kunnen worden opgelegd.

Zij heeft de enorme reserves van strijdbaarheid aangetoond, die in de gehele Europese arbeidersklasse beschikbaar zijn gebleven en tevens ook de dringende noodzaak voor de revolutionaire, marxistische krachten om binnen de massa-beweging die posities en die invloed te veroveren, die hun in staat zullen stellen de leiding te betwisten aan de reformisten en stalinisten, met het doel om deze nieuwe golf, die zich aankondigt, te behoeden voor nieuwe teleurstellingen, zo niet voor nieuwe mislukkingen.

Waar de koloniale revolutie zich blijft ontwikkelen en het imperialisme blijft verzwakken door het te dwingen om terug te wijken voor de koloniale massa's, terwijl tezelfdertijd de strijd van deze volken de arbeiders van de kapitalistische landen stimuleert in hun verzet tegen de weerstand van de verraderlijke reformistische leiders en methoden; waar de inter-imperialistische, economische concurrentie zal toenemen en de noodlottige resultaten hiervan voor het levenspeil van de arbeiders steeds duidelijker zullen worden; waar plaatselijke werkloosheid zich verbreidt in vele Europese landen, in de Verenigde Staten en in Canada; waar de weerstand van de ondernemers tegen nieuwe concessies aan de arbeiders steeds groter zal worden en waar men in verschillende landen naar het Franse voorbeeld, plannen in praktijk zal gaan brengen om de economie ten koste van het levenspeil van de arbeiders, te stabiliseren, is het waarschijnlijk, dat de klassenstrijd der arbeiders een groter omvang zal gaan aannemen en dat zij de vorming van linkse tendenzen zal begunstigen, vooral die tendenzen, die steunen op de vakverenigingen.

In Engeland zal het feit, dat de reformistische Gaitskell-groep de besluiten van de conferentie van Searbo rough openlijk trotseert, in dezelfde richting werken.

In West-Duitsland zou de verkiezingsteleurstelling, die in 1961 verwacht kan worden, het uitgangspunt kunnen zijn van een hernieuwde druk van de linker vleugel in de S.P.D. en in de vakverenigingen.

In Frankrijk zal de onvermijdelijke nederlaag van het imperialisme in Algerije vergezeld gaan met een poging van De Gaulle de Bonapartistische trekken van zijn regiem te versterken.

Maar indien vanaf dit moment tot aan de nederlaag van het imperialisme de strijdbare actie der massa's toeneemt, zou een nieuwe sociale crisis heel goed kunnen samen vallen met de verzwakking van het imperialisme, na de overwinning van de Algerijnse revolutie.

De vooruitgang van de Canadese Arbeiders Partij in verband staande met de invloed van de koloniale revolutie in de Verenigde Staten en met de aantrekkingskracht van de Cubaanse revolutie, zal de krachten van links van dit land in de gelegenheid stellen langzamerhand hun buitengewone zwakte van de laatste jaren te boven te komen.

Het zou echter een vergissing zijn te geloven, dat dit wankele evenwicht, tussen een langzame druk in de richting van een "sterke staat" en de verdedigingsstrijd der arbeiders, langdurig gehandhaafd zal kunnen worden.

Het einde van de volledige werkgelegenheid, dat zich zal voordoen tijdens de komende recessie; de steeds groter wordende paniek van de kapitalistische krachten en de kleine bourgeoisie tegenover het

verschuiven van de krachtsverhoudingen in de wereld ; het risico, dat de gevaren de arbeidersmassa demoraliseert, als de golven van strijd niet tot politieke veranderingen leiden, of tot belangrijke, tastbare, materiële resultaten, dit alles stelt een tijdslemiet aan de huidige overgangsfase, tenminste in West-Europa en in Japan.

De arbeidersbeweging moet zijn vermogen tonen om tot het offensief over te gaan en de strijd om de macht te organiseren, door middel van een strijd voor bepaalde overgangseisen.

Het rijp worden van de voorwaarden voor deze strijd, hangt voor een groot deel af van de mate van het verankerd zijn en het leiding gevende en organisatorische ingrijpen van de revolutionaire, marxistische tendens in de massabeweging, op zijn minst in de sleutelposities van de massabeweging.

De Belgische staking heeft de enorme mogelijkheden van offensief terugslaan van de arbeidersklasse bewezen, maar zij toonde ook, dat als zij er niet in slaagt de grenzen, haar zelfs door de meest linkse reformistische leiding gesteld, te doorbreken en het stadium van alleen maar druk uitoefenen op de kapitalistische staat, zonder die staat als zodanig aan te tasten, te overschrijden, zal al haar kracht niet in staat zijn de barrière te doorbreken, en het offensief van het kapitalisme te doen mislukken. In tegendeel, als de arbeidersbeweging er in deze periode niet in slaagt op deze wijze het doel van haar strijd op een hoger plan te brengen, zullen op hun beurt de krachten van rechts uiteindelijk de barrière doorbreken, onder de druk van de economische of politieke ontwikkelingen ; met als gevolg de verstoring van het wankel evenwicht en het grote risico van een herhaling van de gebeurtenissen in Frankrijk, in andere landen.

Het is de taak van de revolutionaire marxisten - door middel van het stoutmoedig ingrijpen, profiterend van de ontwikkelingen, die zowel objectief als subjectief nu gunstig zijn voor een grootscheepse strijd van de arbeidersklasse - het Europese proletariaat in staat te stellen de remmen, door de reformistische (ook de links-reformistische) leiding opgelegd, te verbreken en de strijd te organiseren met die methoden en overgangseisen, die zullen leiden tot het rijpworden van de voorwaarden voor de verovering van de macht.

6. ONZE TAKEN.

a. Het middelpunt van de activiteiten van de Internationale zal in de koloniale revolutie, in zijn komende fase, liggen. Daar is de sector, waar de meest praktische resultaten kunnen worden geboekt en onze beweging kan worden ontwikkeld, zowel door de reeds bestaande voorwaarden, als door de ontwikkeling van de Internationale in een aantal koloniale en semi-koloniale landen.

In de koloniale revolutie zijn enorme krachten in ontwikkeling, die ontsnappen aan de controle mogelijkheden van de traditionele, stalinistische en reformistische, en burgerlijke of klein-burgerlijke, nationalistische leidingen.

In de nieuwe fase van de koloniale revolutie, waarin de strijd voor een proletarische leiding in een serie landen, de meest directe taak is, in de fase van de omzetting van de koloniale revolutie tot proletarische revolutie, zoals op Cuba, is de rol van de IVe Internationale van enorme betekenis. Zij alleen kan de weg voorbereiden tot een harmonische ontwikkeling

van de krachten, die de basis voor een nieuwe leiding van de revolutie vormen.

In alle landen moeten onze secties optreden als centra, die de opkomst en de organisatie van een nieuwe leiding stimuleren. Zij moeten zich voorbereiden en ingrijpen in het proces van leidingvorming voor delen der massa-beweging. Zij moeten zich inzetten, leiding geven en zich voorbereiden voor het organiseren van demobilisering der massa-bewegingen, door middel van de huidige organisaties, en in de andere vormen, die de massabewegingen zullen gaan aannemen in deze landen (guerilla's).

Onze partijen moeten het programma geven voor een proletarische ontwikkeling van de revolutie, overgangslenzen en taken, maar tegelijdertijd optreden als de organisatoren van deze ontwikkeling in beperkte sectoren, in het begin.

In een nabij liggende periode zal voor de Internationale de werkelijke mogelijkheid bestaan tot het leiden of vormen van een deel van de leidinggevendende krachten van de revolutie, in enkele landen, waar zich de koloniale revolutie ontwikkelt, meer in het bijzonder in Latijns-Amerika.

Het is noodzakelijk te handelen om tenminste de leiding te veroveren van enige strategische posities in de massa-beweging en haar organisaties, vanwaar zij tijdens acties organisatorisch haar gewicht in de schaal kan werpen, ook bij de hele massa-beweging in een land, en om tegelijdertijd tijdens de actie ons program aan de massa's te tonen.

In de koloniale revolutie krijgt de Internationale de gelegenheid zich te ontwikkelen en zijn gewicht in de schaal te werpen, (en dat niet alleen uit het oogpunt van ideeën en het programma) in het geheel van de wereldrevolutie, in het rijpingsproces van de voorwaarden voor de geboorte van een nieuwe revolutionaire leiding op wereld schaal, in de loop van de crisis in het Stalinisme, in de ontwikkeling van de arbeidersstaten enz. Het werk van de Internationale moet zich in een bijzondere vorm op dit geweldige perspectief concentreren.

In deze taak zullen wij ons ook in de meest broederlijke geest moeten oriënteren op de nieuwe van de traditionele partijen onafhankelijk revolutionaire krachten, die aan het hoofd staan van revolutionaire massa opstanden (Algerije, Cuba, Japan, Venezuela, Zuid-Afrika en Zwart-Afrika in het algemeen, enz.).

Zonder onze critiek en ons voorbehoud ten aanzien van hun manier om de revolutie, in het algemeen, aan te pakken, moeten wij dit doen, zoals altijd, na ons recht op critiek te hebben aangetoond, door een krachtige deelname aan en ondersteuning van deze opstanden.

De lagere en midden kaders van deze massa-bewegingen beschouwen alle problemen van strategie en tactiek met een open geest, zonder stalinistische of centristische vooroordelen. Dit schept geweldige mogelijkheden voor onze doordringing in programma en actie. De meer bijzondere taken van de beweging in de verschillende sectoren van de koloniale revolutie zijn beschreven in de stellingen over de koloniale revolutie.

De Internationale moet ook voortgaan zijn krachten te mobiliseren en de arbeidersbeweging der hele wereld op te roepen tot de verdediging van de koloniale revolutie op dit moment, in het bijzonder de Algerijnse en de Cubaanse revolutie.

Morgen zullen nieuwe haarden van verzet ontstaan. De Internationale moet voortgaan met het versterken en coördineren op wereldschaal van de hulpactie voor de Algerijnse revolutie, die reeds tot stand gekomen is.

Zij moet een buitengewoon belang hechten aan de verdediging van en hulp (in alle vormen) aan de Cubaanse revolutie ; en zij moet voortgaan op wereldschaal met het reeds ondernomen werk van de organisatie en integratie van comité's ter verdediging van de Cubaanse revolutie ; met het organiseren van arbeidsbrigades, milities, arbeiders-delegaties, met de mobilisering/arbeiders en studenten ter verdediging van de revolutie en van de arbeiders van de imperialistische landen tegen een imperialistische interventie ; met het strijden in alle koloniale en semi-koloniale landen voor een leiding, die de huidige gunstige omstandigheden gebruikt om dodelijke slagen aan het imperialisme en kapitalisme toe te brengen.

- b. Het gevaar van een atoomoorlog, die niet alleen de beschaving, maar het bestaan van de hele mensheid, bedreigt, is er en blijft er, zolang het imperialisme deze vernietigingswapens tot zijn beschikking heeft.

De strijd tegen deze gevaren door propaganda voor "ontwapenings-besprekingen", onderhandelingen, handtekeningen-acties, of vreedzame economische wedijver", d.w.z. het (vanuit algemeen gezichtspunt) blijven in het kader van de "vreedzame coëxistentie", is een reactionaire utopie.

DE ENIGE DOELTREFFENDE STRIJD TEGEN DE GEVAREN VAN EEN ATOOM-WERELD-OORLOG, IS DE STRIJD VOOR DE OMVERWERPING VAN HET IMPERIALISME EN HET KAPITALISME, OVERAL WAAR EEN DERGELIJKE OMVERWERPING MOGELIJK IS, DAT IS DE STRIJD VOOR DE ONTWAPENING VAN HET IMPERIALISME (EENZIJDIGE ATOOMONTWAPENING) IN ALLE KAPITALISTISCHE LANDEN.

Wij moeten in de voorhoede van deze strijd zijn ; deze strijd organiseren en op nationale schaal coördineren en proberen haar te verbinden met de algemene beweging van de arbeidersklasse voor het socialisme, voor de vernietiging van het kapitalisme.

- c. In de Verenigde Staten is de voornaamste taak van de revolutionaire marxisten, meer dan ooit, de ontwikkeling van het politiek bewustzijn van de arbeidersklasse. De verdediging van de posities van de vakverenigingen, die vandaag meer en meer bedreigd worden ; de verdediging van de Cubaanse en koloniale revolutie ; de strijd tegen rassenscheiding ; het propageren van het Canadese voorbeeld (socialistische arbeiderspartij) en de onafhankelijke politieke actie ; dat zijn de voornaamste wapens voor de ontwikkeling van een arbeiderspartij, gebaseerd op de vakbonden.

- d. In de arbeidersstaten, speciaal in die van Oost-Europa en de Sowjet-Unie, moet de herleefde kern van onze krachten een programma van overgangseisen uitwerken, dat de opbouw van een nieuwe voorhoede van de arbeidersklasse mogelijk zal maken in het huidige klimaat van reformistische illusies aan de ene kant, en aan de andere kant van een groeiende vrijheid van denken, van non conformisme en toenemende druk der massa's

In het conflict China-Sowjet-Unie geven wij onze critische ondersteuning aan de Chinese C.P. en proberen wij een internationale discussie op gang te brengen binnen de communistische beweging, rondom alle problemen, die in deze strijd aan de orde worden gesteld.

- e. In West-Europa blijft de algemene taak, welke uiteen werd gezet in het document over de Europese perspectieven als hoofdzaak de ontwikkeling van machtige linkervleugels, opgebouwd door middel van het intrede-werk in de massa-organisaties, vleugels, die in staat zijn verzamelpunten te worden, van waaruit de talrijke linkse initiatieven van voorhoede of massa's kunnen worden ondernomen ; en die aan deze initiatieven een centraal politiek perspectief geven en een onmiddellijk actie program, gebaseerd op de speciale overgangseisen van elk land.

Speciale aandacht dient te worden besteed aan de situatie in Engeland, waar zich op dit moment de meest machtige linkse tendens van West-Europa ontwikkelt, onder de meest gunstige omstandigheden voor een beslissend ingrijpen van de revolutionnaire marxisten.

Er blijft nog een groot werk te doen voor het tot stand brengen van verbindingen en organisaties in Spanje en Portugal, waar de krachten zich aan het verzamelen zijn, die de herleving van de arbeidersbeweging voorbereiden.

Het voorbeeld van de Belgische staking van 1960-1961 stelt een krachtiger actie, ten gunste van een Verenigd Arbeiders Front in Europa, op de dagorder ; d.w.z. van een kartel, dat alle vakbondskrachten hergroepeert, met het oog op gezamenlijke acties, (in het bijzonder om de 40-urige werkweek algemeen te maken) ; maar ook om de solidariteit daadwerkelijk te doen zijn in het geval van een voortgeschreden strijd in een enkel land, en ook om dan werkelijke internationale solidariteitsstakingen te organiseren.

IN HET ALGEMEEN ZULLEN WIJ IN ALLE LANDEN, ALS DIE KRACHTEN OPTREDEN, DIE OP DE MEEST DUIDELIJKE EN BEWUSTE WIJZE, DE ONMIDDELIJKEREVOLUTIONNAIRE MOGELIJKHEEDEN VAN ONZE TIJD TOT UITDRUKKING BRENGEN, in een fase, waarin de verschillende sectoren van de revolutionnaire beweging en van de wereldrevolutie in een zeer concrete vorm de voorwaarden zien rijp worden voor de geboorte van een nieuwe revolutionnaire leiding ; en waarin overal krachten opschieten voor een dergelijke leiding, die ontsnappen aan de controle van alle traditionele organisaties van de arbeidersklasse ; verschijnt de Internationale als een centrum dat, door zijn programma en zijn interventie in het revolutionnaire wereldproces, het meest bewust de geboorte en de organisatie van deze toekomstige leiding bevordert.

Wij zijn gekomen tot een nieuwe fase van uitbreiding van de wereldrevolutie. De Internationale moet de rol spelen van de revolutionnaire, bewuste, dynamische, actieve kracht, die vanuit een aantal sleutelposities, (die al veroverd zijn of die men bezig is te veroveren) handelen zal, door haar inzicht in het revolutionnaire proces, om de geboorte en de rijping van de nieuwe leiding richting te geven.

Zo zal de Internationale zich steviger kunnen vestigen ; in het bijzonder in enige sectoren, die in deze tijd de meest belangrijke en toegankelijke blijken te zijn, en die ook het Trotzkiistisch karakter van onze tijd het best weerspiegelen : Latijns-Amerika, Afrika, Azië, de koloniale revolutie in het algemeen, en de Arbeidersstaten.

Door haar posities in de grote massa-organisatie, zal de Internationale tegelijkertijd in staat zijn om de grote hernieuwde revolutionaire mogelijkheden in de hoog-ontwikkelde kapitalistische landen op te stuwen en te gebruiken; en wel op een zodanige wijze, dat de eenwording van de revolutionaire wereldbeweging op een hoger politiek plan, tot stand wordt gebracht; d.w.z. de eenheid van de mogelijkheden in de hoog-ontwikkelde kapitalistische landen, met de ontwikkeling der koloniale massa's en van de arbeidersstaten.

In de uitvoering van die taak zal de Internationale zijn kaders en zijn organisaties vormen; zijn bolchewistische kaders, die in staat zijn om de massabeweging te leiden, en die het onmisbare wapen voor de overwinning van het socialisme op de wereld-schaal zullen blijven.

-x-x-x-x-x-x-x-x-

B I Z E R T A

De 700 Tunesische slachtoffers van het Franse imperialisme leggen getuigenis af van de opdringende Afrikaanse revolutie; zij leggen getuigenis af van de dood van het Bourguibisme (de extreem pro-imperialistische politiek van de Tunesische bourgeoisie) onder de noodgedwongen medewerking van Bourguiba zelf, en van een wanhoopsdaad van het neergaande Franse imperialisme.

In Zuid-Afrika hebben zich aan het langdurige (bijna een jaar lange) gewapende verzet in het reservaat Pondoland, nieuwe ontwikkelingen toegevoegd, die het land geleidelijk aan de vooravond van een revolutionaire uitbarsting brengen. De verwoede burgeroorlog in Angola duurt voort, en zal voortduren tot de laatste resten van het Portugese kolonialisme zullen zijn opgeruimd. De militaire "successen" van het koloniale Portugese leger kunnen daar het historische revolutionaire proces niet lang tegenhouden. Meer dan overtuigend wordt dit bevestigd door de revolutionaire opstand, die de Afrikaans-nationalistische beweging in Portugees Guinee en de Kaap-Verdische eilanden heeft ontkegend.

In Noord-Rhodesia leidde de verscherping der tegenstellingen onlangs tot pasverbrandingen. Ook in Zuid-Rhodesia geeft de nationalistische Afrikaanse beweging steeds duidelijker te kennen, dat de door de Engelse regering voorgestelde grondwethervormingen voor de Afrikaanse bevolking volkomen ontoereikend zijn. De druk der massa-beweging dwong diezelfde regering er toe om de Kikuyu-leider Jomo Kenyatta op vrije voeten te stellen.

De volksrepubliek China sloot een zeer omvangrijk handelsverdrag met de koloniaal burgerlijke regering van Ghana af: lening van 980.000.000 nieuwe francs; honderden chinese specialisten naar Ghana; opleiding van Ghanaese specialisten in China; levering van hele fabrieken.

In Egypte kwam het bonapartistische regiem - dat in feite de belangen van de inheemse bourgeoisie moet behartigen - tot vergaande nationalisaties. De uitgesproken reactionaire pro-Westerse Koning Hassan II van Marocco kwam er - onder de druk van de linkse politieke oppositie en van de grote linkse vakbeweging - niet aan denken de neutralistische buitenlandse politiek van zijn voorganger te wijzigen.

Door een dergelijke neutralistische politiek (en soms andere binnenlandse sociaal economische maatregelen) kunnen de min of meer burgerlijke en (of) bonapartistische regeringen van het Casablanca-blok (Egypte, Guinee, Mali, Marocco, Algerije) hun posities handhaven en versterken;

ook in de Afrikaanse wereld als geheel ; en dat dan ten na-
dele van de vergaand pro-imperialistische burgerlijke klas-
se van de Brazzaville groep (de meeste landen van de voor-
malige Franse Gemeenschap en Nigeria) met zijn vergaand pro-
imperialistische politiek.

De grootste revolutionaire krachtbron in Afrika
blijft natuurlijk de Algerijnse revolutie, die na zeven jaar
van onderbroken strijd en successen op een militair onverge-
lijkelijk veel sterkere vijand, moest deze zich steeds meer
in heel Afrika doen gelden. Vooral sinds de uitbarsting van
de stedelijke massa-krachten in December 1960 is de positie
van het F.L.N. buitengewoon versterkt. Deze kracht drong het
Franse imperialisme tot steeds nieuwe concessies, tot onder-
handelingen (Te Evian en Lugrin) en zelfs tot een vage er-
kenning, dat de Sahara geen exclusief Frans probleem is.
Bij het verscherpen van de anti-imperialistische strijd, wordt
de aantrekkingskracht van het neutralisme steeds groter,
en wordt een vergaand pro-imperialistische politiek steeds
moeilijker vol te houden voor de koloniale bourgeoisie.
Met het lossen worden van de banden met de hoog-ontwikkelde
kapitalistische landen, gaat een geleidelijke uitbreiding van
de contacten met de arbeidersstaten gepaard.

Vooral de Chinesen zagen hun prestige toenemen door
hun vrijwel onvoorwaardelijke steun aan de koloniale revolu-
tie. Diezelfde opdringende koloniale revolutie dwong op de
duur de Sowjet bureaucratie om een iets minder opportunis-
tische houding tegenover haar aan te nemen.

In een dergelijke situatie in Afrika moesten na-
tuurlijk ook de Tunesische massa's eens weer in beweging
komen. De 100% pro-imperialistische politiek van de leider
der Tunesische bourgeoisie, de hechte steunpilaar van het
Franse imperialisme Habib Bourguiba kan uit de aard der
zaak aan de massa's geen enkel perspectief bieden. De radi-
cale nationalistische oppositieleider Saleh Ben Youssef
kon worden vermoord, maar niet de Afrikaanse revolutie. In
de grote burgerlijke nationalistische Neo Destour Partij
ontwikkelde zich al enige tijd bepaalde radicaal nationa-
listische tendenties, vooral onder de jeugd. Het blad Afrique-
Action gaf uitdrukking aan deze stroming. Van een bewust
revolutionaire leiding is overigens nog geen sprake, de
reactie van het blad is v.n. van burgerlijke radicaal
nationalistische aard. De burgerlijke leiding van de Neo-
Destour en van de regering moest maatregelen nemen om zijn
greep op de massa-beweging niet te verliezen en deze niet
binnen korte tijd TEGENOVER ZICH te zien, en ook niet geheel
geïsoleerd te komen te staan in de wereld van de koloniaal-
burgerlijke leidingen met een meer neutralistische koers,
Eind Juni 1961 verzocht admiraal Amman aan de regering van
Tunis toestemming voor de verlenging van de startbaan
van het militaire vliegveld te Bizerta. Dit werd geweigerd.

Op 8 Juli vroeg Bourguiba aan de Franse regering
om een tijdschema voor de evacuatie van de Franse basis te
Bizerta (iets wat B. al sinds herfst 1959 voorzichtig
aan de orde had gesteld) en eiste hij een stuk van de
Sahara op, grenzend aan Zuid-Oost Tunesië. 11 Juli werd de
campagne voor die eisen ingezet met demonstraties. Op 14
Juli werd een algemene staking afgekondigd. Bij de oproep
voor vrijwilligers voor de strijd om Bizerta meldden zich
tienduizenden enthousiaste jongeren. Op 19 Juli werden de
toegangen tot de Franse basis geblokkeerd en trokken er
troepen uit om de Sahara-aanspraken kracht bij te zetten.
Niet onbelangrijk is hierbij, dat Bourguiba tevoren opmerkte,
dat hij slechts met een onafhankelijke Algerijnse regering
over de Sahara-grens tot een accoord zou kunnen komen :
een duidelijke erkenning van de aanspraken van het F.L.N.

Het F.L.N. maakte bekend geen regeling van de
Sahara-grens tussen de Tunesische en de Franse regering

te zullen erkennen.

Op dezelfde 19e Juli vielen de eerste schoten op Franse vliegtuigen, nadat men het overvliegen van Franse vliegtuigen over Tunesisch gebied uitdrukkelijk had verboden.

Uit Parijs kwam het bevel tot drastische actie. Bombardementen met Amerikaanse vliegtuigen vonden plaats, met gebruik van napalm en parachutisten werden gezonden om hun moordenaarstalenten te kunnen demonstreren: 700 doden en meer dan 1000 gewonden om de stad Bizerta te kunnen bezetten. (Volgens de laatste opgaven zelfs 1300 doden.)

Deze militaire "overwinning" was in werkelijkheid een nederlaag. Onder de druk van zijn uiterste rechtervleugel forceerde het bonapartistische regiem De Gaulle een breuk met zijn trouwe dienaar Bourguiba en hiermee hielp het om een revolutionnair proces verder tot uitbarsting te brengen; een uitbarsting die de 3.000.000.000 N.F. Franse investeringen in gevaar bracht, de (anti-imperialistische) nationalistische Arabische eenheid (en ook enigszins de Afro-Aziatische solidariteit) versterkte en toenadering tussen Tunis en de arbeidersstaten mogelijk maakte.

De regering Bourguiba nam o.a. de buitenlandse olie-installaties te La Skhirra in beslag en sneed de olie-toevoer af. Het diplomatiek offensief, dat direct werd ingezet, had groot succes. Het F.L.N. bood militaire steun aan. De onderhandelingen, die zij net weer te Lugrin (in Zwitserland) met de Franse vertegenwoordigers had hervat -- (onderhandelingen, die weer snel vastliepen door de Franse weigering om de Algerijnse soevereiniteit over de Sahara te erkennen) -- moesten onder de nieuwe omstandigheden wel geheel worden afgebroken. Ook de Arabische Liga was bereid militaire steun te geven. Voor een dergelijke internationalisering van het conflict voelde Bourguiba c.s. echter weinig. Op zijn hoogst konden vrijwilligers worden aanvaard, maar hun komst stelde men "voorlopig" uit.

Tunesië werd weer in de Arabische wereld opgenomen. De Arabische Liga toonde een concrete actieve eenheid als nooit tevoren. Ook Iraq, dat sinds de kwestie Koeweit, zich wat afzijdig hield, deed mee.

22 Juli eiste de Veiligheidsraad (met 10 tegen 1 stem) het staken van het vuren en de terugtrekking op de oude posities van beide legers.

De actie voor een speciale zitting van de V.N. over de kwestie Bizerta, leverde al spoedig de steun van de meeste Afro-Aziatische landen, die van Joegoslavië en de 9 arbeidersstaten in Oost-Europa op. De volksrepubliek China was natuurlijk heel snel met zijn ondersteuning. Uruguay en Zweden brachten uiteindelijk het aantal handtekeningen tot over de benodigde 50.

Vrijdag 22 Augustus aanvaardden de V.N. met 66 stemmen voor, geen stemmen tegen en de rest onthoudingen (de Ver. Staten o.a.) de motie van 31 Afro-Aziatische landen plus Joegoslavië: erkenning van het soevereine recht van Tunis evacuatie van alle Franse troepen te eisen; uitnodiging om onderhandelingen te beginnen over de terugtrekking van alle Franse troepen.

Een klap in het gezicht van het Franse imperialisme en indirect eigenlijk ook van het Amerikaanse imperialisme, dat -- na een periode van steun aan het Bourguiba-regiem en van allerlei krampachtige pogingen tot een vriendelijke houding tegenover het "neutralisme" -- door zijn ondersteuning van het Franse imperialistische standpunt, zijn ware gezicht toonde.

Het Casablanca-blok gaf onmiddellijk zijn steun. Het is echter te begrijpen, dat bij al hun solidariteit de regeringen van Ghana, Guinee enz., enz. een zekere reserve toonden

tegenover de "ommezwaai" van de al te trouwe dienaar van het imperialisme, Bourguiba. Het gaat hier overigens niet om de politieke slingeren van een koloniale bourgeois als Bourguiba, maar om de Afrikaanse massakrachten, die hem en de leiders van de Casablanca-Staten nopen tot een zeker "neutralisme" en tot het zoeken van politieke en economische steun bij de arbeidersstaten (die hij ook kreeg); Bourguiba gaf verder nog herhaaldelijk te kennen, graag op de conferentie van neutralistische landen, die op 1 September in Belgrado zal beginnen, Tunis vertegenwoordigd te zien, als het zou worden uitgenodigd (wat gebeurde).

De houding van de koloniale burgerlijke regeringen van de Brazzaville groep was, zoals gebruikelijk, opportunistische pro-Frans. Doch juist doordat Bourguiba hun vertrouwen inboezemde, konden de conservatieve burgerlijke regeringen van Mauretanie, Congo, Nigeria op vrij scherpe wijze Frankrijk aanvallen, om zich zo makkelijk "zelfstandig" voor te doen. Tegelijk verrassend en typerend voor de huidige Afrikaanse situatie is, dat deze regeringen - op die van Nigeria en Ivoorkust na - voor de Afro-Aziatische motie stemden.

De grote verliezer van de strijd om Bizerta is het bonapartistische regiem De Gaulle. De eenzijdige Franse wapenstilstand in Algerije, d.w.z. een vergeefse laatste poging om het z.g. gematigd nationalistische deel van de Algerijnse bevolking van het F.L.N. los te weken, was een teken van zwakte; zoals dat ook het gedeeltelijk ongedaan maken van deze toestand was; het F.L.N. had intussen zijn posities aanzienlijk kunnen versterken. Tekenend is, dat het aantal deserties onder de harki's (Algerijnse soldaten in dienst van het Franse leger) sterk is toegenomen. De algemene staking van 5 Juli 1961 bewees hoe sterk de Algerijnse massa's achter het F.L.N. staan. Belangrijke kapitalistische kringen in Frankrijk beginnen hun vertrouwen in het regiem De Gaulle te verliezen, dat hun geen behoorlijke afwikkeling van de Algerijnse oorlog brengt. Met de nederlagen en de zwakheden van dat regiem, nemen ook de fascistiserende tendenties in Algerije en in Frankrijk in en buiten legerkringen toe. Het geheime half fascistische leger, de OAS, kan in grote delen van Algerije betrekkelijk ongestraft opereren onder het oogluikend toezicht van het officiële leger. Een nieuw putch-plan hing een tijdje in de lucht. Ditmaal zou De Gaullezelf op de een of andere manier uit de weg moeten worden geruimd. Het blijvende zwakke punt vanuit socialistisch standpunt, is de Franse arbeidersbeweging, die bij al deze ontwikkelingen en mogelijkheden nog steeds niet met zijn eigen oplossingen naar voren is gekomen.

Doch op de duur zullen de Noord-Afrikaanse ontwikkelingen ook daar steeds meer hun invloed doen gelden. De crisis in de stalinistische wereld, ook in de Franse communistische partij, is mede het gevolg van de inwerking van de koloniale revolutie; niet in de laatste plaats van de Algerijnse revolutie, die, door de geweldige versterking van de invloed van het F.L.N. in Tunesie, de eigenlijke overwinnaar van "Bizerta" is.

-X-X-X-X-X-X-X-

I R I A N - S U R I N A M E

e n d e A N T I L L E N

L O S V A N H O L L A N D N U !

ENIGE BLADEN VAN DE IVDE INTERNATIONALE.

Quatrième Internationale

Orgaan van het Internationaal Executief Comité van de IVde Internationale.
Verschijnt vier maal per jaar
64 rue Richelieu Parijs.

Fourth International

Orgaan van het Internationaal Executief Comité van de IVde Internationale.
Verschijnt vier keer per jaar.

Revista Marxista Latino Americana

Post Restante, Correo Central, Montevideo (Uruguay).

La Vérité des Travailleurs

Orgaan van de P.C.I. (Franse Sectie van de IVde Internationale)
Verschijnt maandelijks
64 rue Richelieu Parijs.

The Samasamajist

Orgaan van de Lanka Sama Samaja Partij
Ceylonese sectie van de IVde Internationale
Verschijnt wekelijks
49 Drieberg's Avenue, Colombo, Ceylon.

Die Internationale

Orgaan van het Internationaal Executief Comité van de IVde Internationale
Gaudensdorfer Gürtel 15 Wenen XII Oostenrijk.

Bandiera Rossa

Orgaan van de G.C.R. (Italiaanse Sectie van de IVde Internationale)
Casella postale 9084 Rome Borghi Italië.

Frente Obrero

Verschijnt wekelijks
Orgaan van de Uruguayse Sectie van de IVde Internationale
San. Fructuosos 1781, Montevideo, Uruguay.

Abonnementen op deze bladen zijn bij
onze administratie te bestellen.